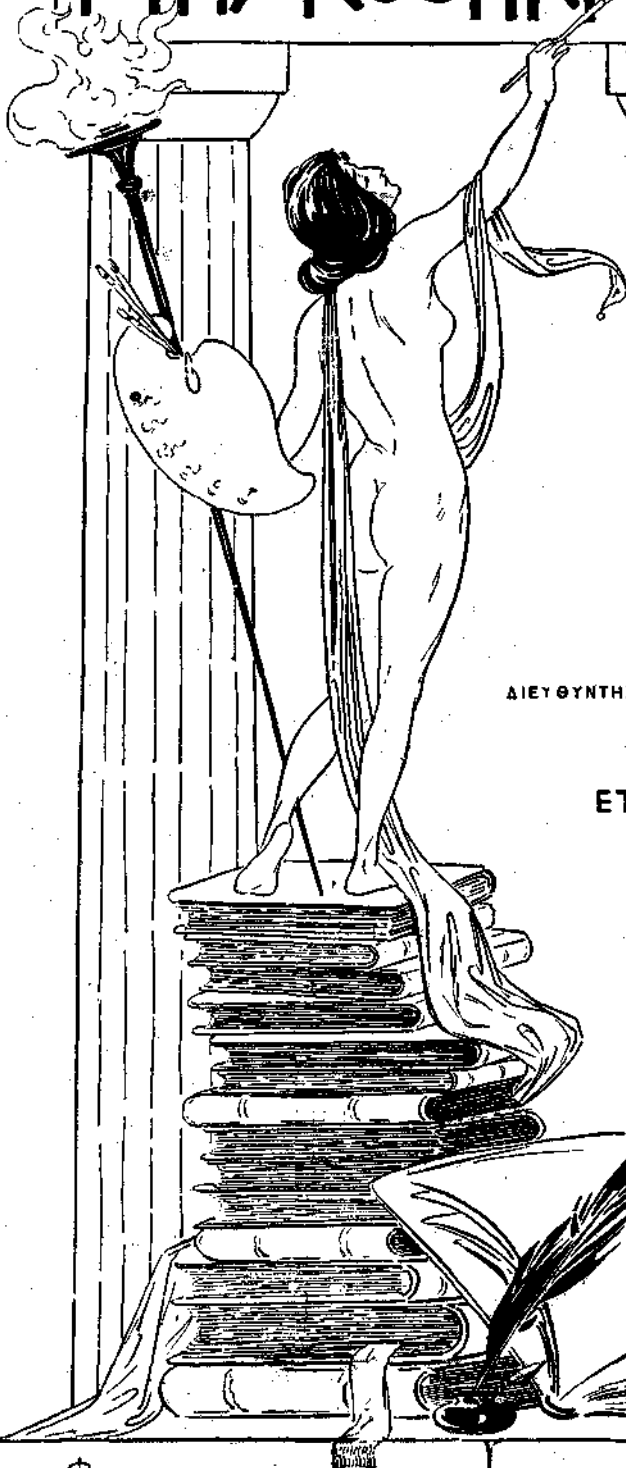

ΓΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ΄ ΤΕΥΧΟΣ CΒ. (72).
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1907.

ΑΘΗΝΑΙ
Ὀδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 85

Φ
ἀρτεμύς

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ἑτησία δρ. 12. — ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ δρ. 1. —

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΦΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ εις την αρχήν εκάστου μηνός εν Ἀθήναις.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 85. (Πλατεία Κυριακοῦ).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Ἐτησίᾳ ἐν Ἑλλάδι δρα. 12.— Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρα. χρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟ ΔΙΚΤΑΙΟΝ ΑΝΤΡΟΝ ἐντυπώσεις, ὑπὸ τῆς δεσπο-
νίδος Lulo de Castro.

ΛΕΙΨΑΝΑ... Πεζὰ ποιήματα ὑπὸ Ἰάκωβος Σελινᾶ.
Ἡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ.

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ 1906
ΣΚΕΨΕΙΣ Ρενᾶν.

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ. Ary René d'Yvermont
ὑπὸ Κ* — Μ. Σιγοῦρος ὑπὸ Στ. Μαρτζώκη.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΗΝΟΣ. Δημ. Βερναρδάκης
ὑπὸ Δάφνης.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ ὑπὸ Ary - René d'Yvermont.
ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΠΑΗΜΜΥΡΑ ΣΕΛΙΝΟΝΤΟΣ.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. Μεσοσηναίαι ἀπόψεις. Ἡ αὐ-
λή τῆς Ἰθώμης — Μεσοήγη — Ἡ μονὴ τοῦ Βουλ-
κάνου.

Γ. ΒΡΟΥΤΟΣ.

ΚΑΡΑΟΤΤΑ περιγῆπισσα τοῦ Σὺξ - Μάινινγκεν.

ARY RENÉ D'YVERMONT.

Μ. ΣΙΓΟΥΡΟΣ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΟΛΥΜΠΙΑ ΔΑΜΑΣΚΟΥ.

Π. ΣΑΒΒΙΔΗΣ.

ΔΙΑ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ ΕΤΟΣ

ὅπερ ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου ε. ἔ.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΕΙ

ἡ «Πινα οδήγη» ἕνα θανμάσιον ΔΩΡΟΝ διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς.

Ἡ κατ' ἔτος δωροδομήνη φωτοτυπία ἐφέτος θὰ εἶνε ὑπὸ ἔλοπιον τέχνης

ΕΚΤΑΚΤΩΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ

Ὁ μοναδικὸς φωτοτύπος κ. Β. Παπαγιαννόπουλος θὰ δεῖξη ὄλην τὴν τέ-
χνην μὲ τὰ ἄρι ἀφιχθέντα τέλεια μηχανήματά του,

εἰς τὸ ἐφετειὸν δῶρον τῆς «Πινακοθήκης».

Ἡ μετὰ τοῦ φύλλου τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου εἰς τοὺς προπληρώνοντας μόνον
συνδρομητὰς διανεμηθησομένη εἰκὼν, θὰ ἐκτυπωθῆ εἰς μέγα σχῆμα ἐπὶ πολυτελοῦς
χάρτου.

ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΗ

κατάλληλος ἔνυ ἀναρτᾶται ἐν πλαισίῳ

Ἡ ἐφετεινὴ φωτοτυπία θὰ ἐκδοθῆ εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα.

Ἐκτὸς τῶν δικαιουμένων νὰ τὴν λάβωσι συνδρομητῶν μας εἰς οὐδένα ἀπολύτως
δ' ἀποσιαλῆ αὐτῆ.

ΤΟ ΔΙΚΤΑΙΟΝ ΑΝΤΡΟΝ

ΠΕΡΝΑΜΕ τὸν καφέ στήν ταρα-
τσα, κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τῆς
κληματαριᾶς, σάν ἔρριξα στή
μίση τὴν ἰδέαν' ἀναβοῦμε στή
Δίχτη καὶ νὰ δοῦμε κι' ἐμεῖς τὸ
θαυμάσιον σπήλαιον ποῦ κρυβότανε
στὰ σπλάγγνα τῆς. Τί; δὲ θάτα-
νε ἁμαρτία νὰ φύγωμε χωρὶς νὰ
ἐπισκεφθοῦμε αὐτὸ τὸ ἀσύγκριτο
— καθὼς ἄκουσα — τὸ παλάτι
ποῦ χιτίζετε χιλιάδες χρόνια τώ-
ρα; — Καὶ πότε πλεῖα θὰ ζα-
ναρχοῦμαστε στὸ Λασηθί;

Ἀπὸ τὴν στιγμήν ποῦ ἀποφασίστηκε νὰ πάμε
στὸ πανηγύρι τοῦ Ἁϊ-Γιαννιοῦ, μοῦ καρφώθηκε
ἡ ἐπιθυμία αὐτή — Νὰ κατεβῶ στὸ Δικταῖο
Ἄντρο. — Δὲν τολμοῦσα ὅμως νὰ τὸ προτείνω
γιατί ἤξερα πῶς τὸ μέρος ἦτανε κακόβολο καὶ
περὶ πολὺ ἀκόμη γινώριζα τῆς μητέρας μου τῆς
παραξενιῆς. Νὰ μάθῃ πῶς ἐτρέχαμε καὶ στὸν
ἐλάχιστον κίνδυνον καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ; Ὁ Θεὸς
νὰ μὴν τὸ κάμῃ!

Ἄφρηνα λοιπὸν καὶ περνοῦσανε ἡ μέρες, κι'
ἐβλεπα ἀπελπισμένη νὰ κοντοσιμῶνῃ ἐκεῖνη ποῦ
θ' ἄφρηνα ἀπραγματοποιήτο τ' ὄνειρό μου — καὶ
δὲν τολμοῦσα νὰ μιλήσω — ἤξερα ἀπὸ πρώτη-
τερα τὴν ἀπάντησιν. — Σάν εἶδα ὅμως πῶς θὰ
φεύγαμε τὴν ἄλλη μέρα πρωί-πρωί — σάν ἔφτα-
σε καὶ ἡ ὑστερὴν ὥρα ποῦ μ' ἀπόμεινε — δὲ βρά-
σταξα κι' ὠμολόγησα τὴ μεγάλη μου ἐπιθυ-
μία.

Ὁ Δεσπότης στ' ἄκουσμα αὐτὸ στράφηκε
καὶ μὲ κύτταξε μ' ἀπορία καὶ χαμογέλασε
παράξενον — τ' ἀδέρφια μου χοροπηδήσανε ἐν-
θουσιασμένα — κι' ἡ μητέρα μου ξαφνικὰ συλ-
ληφθεῖσα ἐβλεπε πότε τὸ Δεσπότη καὶ πότε
μᾶς — νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ λυπότανε, νὰ μᾶς ἀφή-
σῃ δίσταζε — καὶ γύρευε συμβουλή ἀπὸ τὸν
ἅγιον Ἐπίσκοπον, τί νὰ κάμῃ.

Ἐγὼ μὲν μόλις τὸ ξεστόμισα σηκώθηκα κι' ἐκα-
να τάχατες πῶς εἰτοιμαζόμουνον — γιὰ νὰ μὴ
δώσω καιρὸ σὲ καμμιά ἄρνησιν — μὰ καὶ μὲ κά-
ποια ὑποκριτικὴ ὑποταγὴν στὰ βλέμματα ποῦ-
χα στυλωμένα στή μορφή τῆς.

«Ἄς εἶναι, ἄς πάνε» — εἶπε ὁ ἄνθρωπος τοῦ
Θεοῦ καὶ μοῦ φάνηκε ἐκεῖνη τὴ στιγμήν σάν
ἄγγελος οὐρανοκατέβητος — «δὲν εἶνε κανένας
κίνδυνος, παιδί μου — θὰ κουραστοῦνε μόνον»,
Καὶ πάλι χαμογέλασε διαβολοεμμένα — Θεὶ μου
συγχώρεσέ μου το.

Ἦτανε βασιλέμματα τοῦ ἡλιοῦ σάν ἐξέκι-
νήσαμε· λίγο ἀργὰ ἀλήθεια — μὰ καὶ περὶ ἴω-
ρις ἔκανε ζεστη — Αὐγουστος μῆνας ποῦτ' ὄν-
η τὸ σωστό — τὴν ὥρα κείνη τὸ συλλογίστηκα
— ἀπὸ γυρισμὸ θάχαζε τὸ φεγγάρι κι' ἔτσι δὲ
μᾶς ἐνοιαζε — δὲν ἦτανε δὲ καὶ ἀλάργα — εἴ-
κοσι λεπτά ἕως νὰ φθάσωμε στὸ σπήλαιον.

Ἀγοράσαμε κερὰ γιὰ νὰ φέγγωμε κεῖ κάτω —
κι' ἀρχινήσαμε τραγουδῶντας ν' ἀναιθαίνουμε
τὸν ἀνήφορον. — Ἀνήφορον ἐλαφρὸ, ἄκοπο, ἀνα-
παντικόν.

Μπροστὰ τρέχανε τὰ παιδιὰ μ' ἕνα χωρι-
κὸ ποῦξερν κι' αὐτὸς τὰ κατατόπια — καὶ πῶ-
σω ἐρχοῦμαστε οἱ μεγάλοι. — Ἐγὼ, ἡ θεῖα μου
— ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ αἰεὶ τοῦ ὁποίου τὴν
μνήμην ἔσαι θὰ παρέμεινε ζῶσα καὶ ἀναλλοί-
ωτος ἡ ὥρα ἐντύπωσις τῆς ἐκδρομῆς ἐκεῖνης.

Ἐνας δικηγόρος ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν ποῦ ἀπήγ-
γελλε στὰ καλά καθούμενα στίχους τοῦ Λα-
μυρτίου — ἕνας φωτογράφος ἐρασιτέχνης ποῦ
πῆρε τὴ μηχανὴν χωρὶς πλάκες ἀπὸ τὴ βία του,
κι' ὁ ὁποῖος ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὴν ἀφήσῃ
παρὰ τὴν ἐσθικὸν παντοῦ καὶ πάντοτε — κι' ὁ
ὀδηγός, παληκᾶρι καλοκαμωμένο κι' ὀμορφὸ μὲ
τὸ μάτσο τὰ κερὰ στὸ χεῖρ σάν νὰ πῆγαινε
σὲ κανένα προσκύνημα.

Κι' ἦτανε χαρὰ Θεοῦ νὰ βλέπῃ κανένας ἀπὸ
ἐκεῖ πάνω τὸν ἀπέραντον κάμπο ποῦ ἀπλωνάτανε
ἀτέλειωτος — μὲ τὰ κανονικά του αὐλάκια
— σὰ σχέδιον κάποιας πόλης. — Κι, ἀπέναντι

τά βουνά καταπράσινα — με τὰ μικρά χωριουδάκια χτισμένα στα πόδια τους — κατασπρα σημεία πού και πού στην έμορφη μονοτονία του πράσινου.

Είχε αρχίσει νὰ κατεβαίνει ἡ μεγάλη σιωπή τῆς Νύχτας, κι' ἀπὸ μακριὰ ἀκούαμε τὰ κουδούνια τῶν βοσκῶν πού γυρίζανε με τὰ ζα — συνοδευμένα με τοὺς ὑστερνοὺς ἤχους τῆς φλογέρας. — Τὸ θυμὰρι μύριζε πειὸ μεθυστικὰ τὴν ὥρα κείνη μαζί με τίς ἄλλαις μυρωδιῆς τῶ λουλουδιῶν τοῦ βουνοῦ. Κι' ὁ ἥλιος κρυμμένος πλεῖα πίσω ἀπὸ τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τῆς Κρουσταλλένιας φαινότανε ὡς πυρκαϊὰ πού ἐβγαζε τῆς τελευταίης φλόγης τῆς.

Μιά γαλήνη ἦτανε χυμένη στὴν ψυχὴ μου κι' ἤμουνα εὐτυχισμένη τὴν ὥρα αὐτὴ δίχως νὰ ξέρω γιατί. Ὅλα μοῦ φαινότανε ἔμορφα ἄρμονικὰ καὶ σ' ὅλα διέκρινα τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς.

Ἄξαφνα καὶ πού ἀφηρημένη ἀνέβαινα ἀργὰ-ἀργὰ, ἄκουσα τὴ φωνὴ τοῦ ὁδηγοῦ νὰ μοῦ λέη πὼς φθάσαμε.

Ἐξύπνησα καὶ ἔτρεξα ἀνυπόμονη καὶ χαρούμενη νὰ κατεβῶ ἐγὼ πρώτη ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Μόλις ὅμως ἀντίκρισα τὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔπρεπε νὰ κατεβῶ ἐφριξα. Φανταστήτε ἀπάνω στὸ βουνὸ ἓνα μικρὸ ἐπίπεδο — καὶ στὴ μέση ἓνα πηγάδι ὀλοσκότεινο, βαθύ — σωστὴ κόλασι — Ὅπισθοχώρησα τρομαγμένη χωρὶς νὰ τολμῶ οὔτε νὰ σκύψω στὴν ἄβυσσο αὐτὴ.

Τότε μόνον θυμήθηκα τὸ παράξενο χαμόγελο τοῦ Δεσπότη. Εἶχε μαντεύσει πού θὰ κατέληγε ὁ ἐνθουσιασμός μου.

Ὁ ὁδηγὸς ἐστέκετο παράμερα χωρὶς νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ — εὐθύς φθάσανε κι' οἱ ἄλλοι, κι' εἶδα στὴ μορφή τους νὰ ζωγραφίζεται ἡ ἴδια ἀγωνία — ἡ θεία μου μάλιστα ὠχρίασε φοβερὰ κι' ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς νὰ μὴ βλέπη.

Ὅταν, ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ τάφου αὐτοῦ ἤκουσα ἀνάρια ἀνάρια τ' ὄνομά μου. Τὰ παιδιά, ὡς ὅλα ριψοκίνδυνα, εἶχανε κατεβῆ πρὶν ἐμεῖς φθάσουμε — καὶ τώρα με προσκαλοῦσαν νὰ πάω κοντὰ τους.

Τὸ ἀπίστευτο ἦτανε πὼς γελοῦσανε κι' ἤκουα τὴν φωνὴ τους εὐθυμῆ νὰ μοῦ ἐξυμνῇ τὴν ἔμορφαδα τοῦ σπηλαίου.

Τί νὰ κάμω; Νὰ κατεβῶ; μὰ μοῦ φαινότανε ὡς αὐτοκτονία καὶ φρικώδης μάλιστα αὐτοκτονία — νὰ μὴ κατεβῶ; μὰ καὶ τὰ παιδιά; ἀν' ἐπαθῆνανε τίποτε χωρὶς ἐμένα; — Ὅχι ἔπρεπε ν' ἀποφασίσω κι' ὁ Θεὸς μαζί μας. Ἐκαμα τὸ σταυρὸ μου καὶ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἄβυσσο. — Λίγα βήματα πρωτοκατάβαινε ὁ καλὸς διδάσκαλος καὶ με κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι μὴ παραπατήσω — δηλ. μὴ παραπατήσω καὶ δὲ βρεθῆ. οὔτε τὸ κοκκαλάκι μου, οὔτε τὸ δικό του.

Κανένα στῆριγμα δὲν ὑπάρχει εἰσαι ὑπο-

ποχρεωμένος νὰ κατεβαίνης τὴν κατηφορικὴ εἴσοδο πού ἐχάραξε ποιὸς ξέρει ἀπὸ πότε ἡ φύσις χωρὶς νὰ ἐγγίξῃς πουθενά.

Εὐτυχῶς πού τὸ χῶμα εἶνε μαλακὸ ἀπὸ τὴν ὑγρασία καὶ καρφώνει κανεὶς λίγο ἔτσι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γλυστρήσῃ — μάλιστα ἀν' φορῇ τακούνια θάνει ἀκόμη πειὸ καλά — δυστυχῶς φοροῦσα στιθανάκια κρητικὰ, ὡς ὅλοι μας, κι' ἔτσι ἦτανε δύσκολος ἀκόμη πειὸ πολὺ ἡ κατάβασις. Πέτρα δὲ συνκντᾶς, χῶμα κατὰμαυρο ἀπαλὸ — ὄχι λασπωμένο.

Μεγάλη φύγρα ἐβγαίνε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ σπηλαίου κι' ἐνοιωθα τὰ γόνατά μου νὰ κλονίζονται παράξενα ὡς προχωροῦσα πρὸς τὰ κάτω. Τὰ φορέματά μου ἦτανε ὑγρά κι' ὁ ἀέρας πού ἀνέπνευα ἦτανε παγωμένος.

Δέκα ἀτέλειωτα λεπτὰ διήρκεσε αὐτὸ τὸ μαρτύριο — ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ — κι' ἕλιγγος με ἐκυρίευε μόλις τολμοῦσα νὰ στραφῶ ἢ ἀπάνω ἢ κάτω.

Ἐπὶ τέλος ἐπάτησα σὲ στερεὰ γῆ — μιὰ μεγάλη πέτρα τοποθετημένη μπροστὰ στὴ δευτέρη εἴσοδο ξεκουράζει κι' ἐνθαρρύνῃ τὸν ἀφοβο ἐπισκέπτη.

Ἀνάψαμε τὰ κεριὰ μας καὶ προχωρήσαμε λίγα βήματα. Εὐθύς κατόπιν μας ἤρθανε κι' οἱ ἄλλοι — μόνη ἡ θεία μου δὲν μπόρεσε νὰ κυριαρχήσῃ τοῦ φόβου τῆς κι' ἐμεινε ἀπάνω.

Καὶ εἶδα τότε θέαμα ὑπερχόσμιο καὶ μεγαλόπρεπο. — Εἶδα τὴ Μεγάλῃ Ἐργασία τοῦ Χρόνου!

Ἔως τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχα γνωρίσει τὸ Χρόνο ὡς τὸ μεγάλο Καταστροφία πού συνεπέρνει στὸ ρεῦμα του τὸ ἀκούραστο κόσμους ὀλοκληρους — πού τίποτε δὲν τ' ἀντιστέκεται — πούναι Κυρίαρχος πανίσχυρος καὶ στὴ δυνάμει του τὴν ἀκαταμάχητη γονατίζουν κι' ἐξαφανίζονται ὅλα ἐδῶ στὸ βασίλειο τῆς ζωῆς.

Σταλακτιῆτες! σταλακτιῆτες θεώρατοι πανύψηλοι, — πέτρα πού μόνον ὁ Χρόνος μπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ — ἀποτελοῦνε τὴν πειὸ παράξενη κι' ἀσύλληπτη καλλιτεχνία!

Κι' εἶδανε τὰ σαστισμένα μάτια μου ἔμορφιές πού δὲν τίς ἔχει κανένα γήινο μνημεῖο τῆς Τέχνης.

Τίνος γλύπτου ἡ σμίλη ἐλάξενε τόσο ὑπομονητικὰ τὰ περίτεχνα αὐτὰ δαντελωτὰ κοσμήματα; Ποιὸ χέρι σιδεροδύναμο ἐθεμέλιωσε τὸν περίλαμπρο αὐτὸ Ναό, στὰ σπλάγγα ἐνὸς βουνοῦ, γιὰ νὰ δοξάζεται ἐκεῖ μέσα αἰώνια τὸ Πνεῦμα τοῦ Καιροῦ!

Ποιὸ οὐράνιο φῶς ἐφώτισε τ' ἀνήλιαστα αὐτὰ βάθη κι' ἐβαλθήκανε τόσο συμμετρικὰ οἱ πέτρινοι ἐκεῖνοι Κολοσσοί!

Ἀθύματα ἀνάξια λόγου, τὰ ἐφήμερα ἔργα τῶν ἀνθρώπων, ὑπόκεινται σὶ χίλιες καταστροφές καὶ δὲν ἀπομένει τίποτε ἄλλο σὲ λίγο ἀπὸ τὴν πρώτη αἴγλη τους καὶ λάμψη, παρὰ

ἔμορφοι σωροὶ — ἀμφίβολες ἔμορφοιές. Ἐρεῖ-πια δοξάζουν τὸν Καλλιτέχνη κι' ἐκρωτηριασμένα κορμιά δείχνουν τὴν τελειότητα τῆς ἀνθρώπινης καλλονῆς.

Ἐκεῖ — ἐκεῖ κατω ἐγνώρισα τὴν Ἀθηνασία, τὴν αἰωνιότητα, τὸ Μεγαλεῖον τοῦ Χρόνου, τὴν ἀδιακοπὴ ἔργασίᾶ του — πού τίποτε δὲ μπορεῖ ν' ἀλλοιώσῃ. — Ἐργασία χιλιάδων ἐτῶν ἀθάνατου Τεχνίτη.

Μόνον ἐκεῖ τίποτε δὲν ἐπιδρά. Ἀκούραστος κι' ἀνενόηλος ὁ Καιρὸς κρατεῖ τὸ θαυματουργὸ ἔργαλεῖο του.

Μιά μικρὴ κι' ἀσήμαντη σταλίτσα νερὸ πού με ἤχο ἐνχρόνιο κι' ἰσόχρονο πέφτει στοὺς λάκκους, γιὰ νὰ προστεθοῦν ὑστερα ἀπὸ ἀμέτρητα χρόνια κινουόργια στολιδία στὸ ἀθώρητο Παλάτι.

Καὶ ἀνεγείρει, καὶ λαξεύει, καὶ δημιουργεῖ. Καὶ θὰ δουλεύῃ ἔτσι ἀδιάκοπα μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου.

Ὅταν ἀνεβήκαμε ἀπάνω — ἡ νύχτα εἶχε ἀπλωθεῖ σ' ὅλη τὴ Φύσι καὶ τὸ φεγγάρι ὡς πύρινη σφαῖρα ἀνέβαινε ἀργὰ — ἀργὰ τὸν οὐράνιο θόλο.

Ἡ θεία μου, φαίνεται, βαρέθηκε νὰ περιμένη κι' εἶχε φύγει.

Ἐρχόμουνα πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους συλλογισμένη. Μιά ἀνεξήγητη λύπη μ' ἀγκάλιαζε κι' ἡ γύρω μου νεκρικὴ σιγὴ μ' ἔκανε νὰ σέπτομαι πολὺ πένθιμα.

Στὴ φυγὴ μου ἐπλανῆτο μιὰ Νostalγία — ἡ νοσταλγία τοῦ Θανάτου. Ἐπόθησα τὴν αἰωνιότητα τοῦ τάφου εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἐφημέρου καὶ ἀσκόπου ζωῆς μου.

Κάτω ὁ κάμπος ἀπλώνετο ὡς μαρμαραμένη θάλασσα πού τὴ νέρωσε κάποια θεϊκὴ κατάρρα — καὶ τὰ γεράνια τῶν κήπων με τὰ ξύλα τους, καὶ μερικὰ ξεραμένα δέντρα πού καμμιά ἀνοιξὶ δὲ θὰ στόλιζε πειὰ, μοῦ φανήκανε ὡς κατάρτια καραβιῶν πού βρεθήκανε στὸ πέλαγος τῆς στιγμῆς τῆς Μεγάλῃς Καταστροφῆς.

Κανένας ἤχος δὲν ἤκούετο στὴν ἤσυχη Νύχτα παρὰ τὸ ἀργὸ λάλημα τοῦ κοῦκου.

Μιά νυχτερίδα ἐπέρασε δίπλα μου καὶ τὰ μαύρα φτερά τῆς ἀγγίζανε τὸ πρόσωπό μου — Ἀνατρίχιασα.

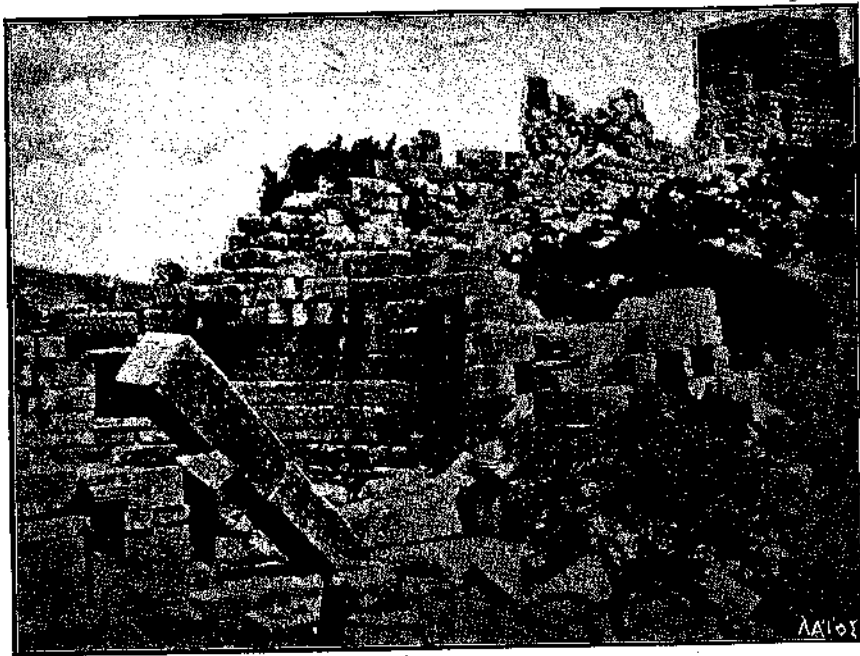
Οἱ ἄλλοι εἶχανε προχωρήσει κι' ἡ καμπὴ τοῦ βουνοῦ τοὺς εἶχε κρύψει ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Τρελλὴ ἀπὸ τὸ φόβο τοὺς φώναξα νὰ με περιμένουν κι' ἔτρεξα σιμὰ τους ὡς νὰ με κυνηγοῦσανε φαντάσματα.

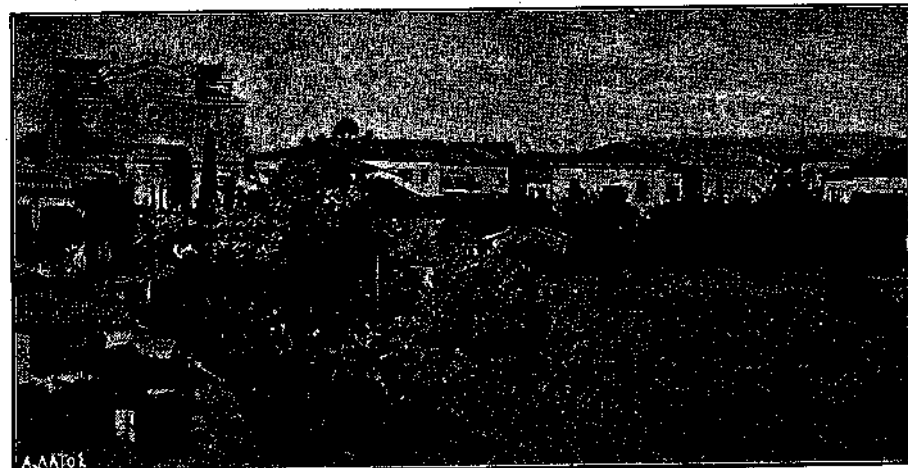
LALO DE CASTRO

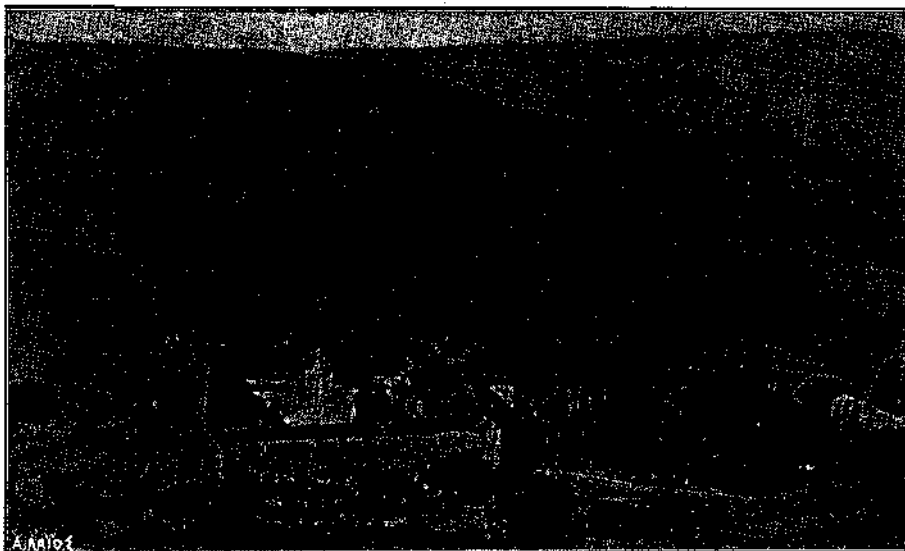
Πλημμύρα Σελινοῦντος

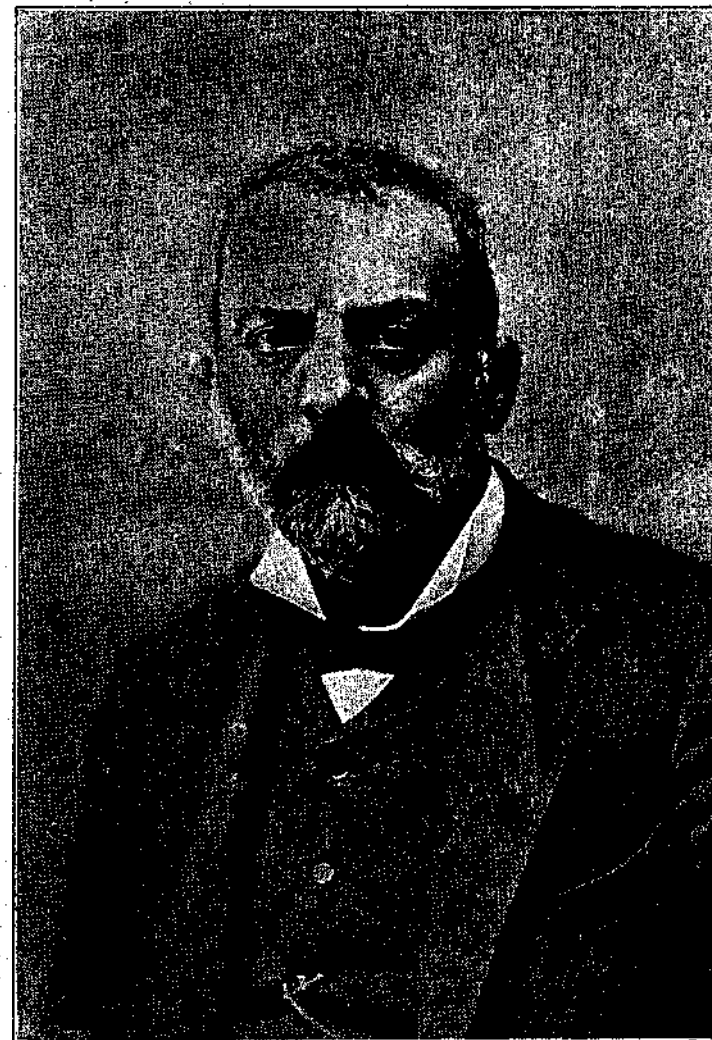
Ἡ πύλη τῆς Ἰθώης

Μεσσήνη

Ἡ Μονὴ τοῦ Βουλκάνου

Γ. ΒΡΟΥΤΟΣ

Ὁ ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ Καθηγητὴς τῆς Γλυπτικῆς

ΔΕΙΨΑΝΑ...

ΟΙ στέλλω χίλια
φιλιὰ βουτημένα
στὰ δάκρυα τῆς
στεγνῆς ψυχῆς μου
καὶ χίλια μεθυ-
σμένα βλέμματα
ἀπὸ τὴν ἀρμπάρό-
ριζα τῆς πικρῆς μελαγχολίας. Ὅλα ἐπάνω Σου,
δλα σ' ὄλο Σου τὸ σῶμα μὲ τὴν ἡδυπάθεια τῆς
ἐξαγιοθεύσης ψυχῆς καὶ τὴν αὐγὴ τῆς αἰωνίας
ἀγάπης...

Δὲν χαμογελῶ πειὰ γλυκὰ γιὰ Σέ, δὲν φωσφο-
ρίζουν τὰ μάτια μου, δὲν παλλεῖ ἡ καρδιά μου.

Παρασμένα... Μόνον καρφῶνω ἀπλανῆς τὸ
μάτι μου ἄνω στὸ δικό Σου καὶ τὸ ἀφήνω
ἔρα πολὺ γιὰ νὰ ποτίσω τὸν οὐρανὸ μ' ὄλο τὸ
φλέγμα.

Αἰσθάνομαι πῶς Σ' ἀντικρύζω σιγῆλὴ θεὰ
στὸν κόσμον τῶν φαιῶν μαλλιών καὶ τῆς σκαλι-
σμένης σιλουέτας. Πλέω στὴν ἡσυχὴ λιμνοθά-
λασσα τῆς σταυρωμένης ἀγάπης ποὺ μόνον κάμ-
ποσες σταγόνες λευκῆς σταζοῦν ἀκόμη τὰ κογ-
χύλια τῆς ἀμμουδιάς.

Μέσα στὴ φύσι τῆς ψυχῆς ἀποθέτω κειμήλια
τὰ διαχρόνια τῆς ψυχῆς μου γιὰ ἀστέρια.

Ἐκεῖ μέσα ἀκοῦω τὸ κλαψιάρικο μούρμουρο
τῶν στοιχείων καὶ ἀντικρύζω τὴν φιλὴ βροχοῦλα
ποῦ πέφτει πάνω στὴ χρυσὴ ἀμμόκοιτι. Μέσα

στο χάος του μυστηρίου προσεύχομαι όνειρευμένος προσκνητής. Καί περνούν από τὰ μάτια μου ή λιπόθυμες μαρμαρυγές με τήν όχρά φωτοσκίασι, από τ' αὐτὰ μου ή λιπόθυμες φωνούλες τῶν πονεμένων Δρυαδῶν.

Πόσο τῆς συμπαθῶ!
Πόσο χιρίεται ή ψυχὴ μου μέσ' τῆ σιγαλιά τῆ χειμωνιάτικη!

Ζῶ παραξενη ζωὴ καί ζητῶ τῆ γαλήνη τῆς κλυδωνισμένης καμπαναίας τῶν ἤχων ὡς πού νά βουλιαζῆ μέσθ στο γλινόχωμα τῆς κόκκινης γῆς καί τόν ὕπνο τῶν προνομιοῦχων ψυχῶν πού κοιμῶνται μέσα στόν ψυχισμό τῆς ἐκστάσεως καί τῆς ἀρρώστειας τοῦ συνόλου.

Ζητῶ τῆ λύρα τοῦ Ὁρφῆως γιά νά μέ λιχνίση μέσα στό κύματα τῶν μελαγχολικῶν ἤχων τῆς καί τὸ ναούρισμα τῶν ἐκθλητικῶν τόνων τῆς. Ἴσως εἶρω τὴν Εὐρυδική. . .

Θέλω νά μιλήσω με τῆ σιὰ πού ἀφήνει πίσω του ὁ πέπλος τῆς νύμφης καί ή ἀρχαίνα περιβολή τῆς ἡρώιδος! . .

Δέν θέλω λόγια· μόνον ἐρημίτου προσευχῆς καί ἀηδονίου φελλίσματα. Τ' αὐτὰ μου ζητοῦν τῆ γαλήνη καί τὴν ἡρεμία τοῦ νεκρικοῦ κρητισμοῦ.

Πρέπει νά ὀσφρανθῶ τῆς γῆς τῆ νέκρα καί τὴν κόπωσιν ὕστερα ἀπὸ τὸ ὄργωμα καί τὴν ἀσέλγεια τῆς ἡμερινῆς παραζαλῆς. Πρέπει νά μασσήσω τῆς γῆς τὸ βότανο καί τὸ χόρτο πού ντριβῶνουν μέσθ πολύ καί πού ἀφήνουν τὴν ἐκστασι τοῦ μυστικοῦ παραληρήματος. . .

Μόνον τ' ἀνθη θέλω νά μου μιλοῦν γιὰτ' ἔχουν μιὰ ψυχὴ με Σένα.

Σ' αὐταῖς τῆς στιγμαῖς ἀγαπῶ τῆ ζωὴ, συμπαθῶ καί τὸ θανάτο.

To be or not to be. .

Νά τὸ αἰώνιο ἐρώτημα τῶν βαρυκαλῶν ὑπάρξεων.

that is the question

Ἐνός ἡμίθεος σχετλιαζει πικραμένος καί μιὰ λευκοντυμένη παιδοῦλα κλώθει με τὸ ἀδρακτι τῆς τὸ ἐβένινο τῆ μοῖρα τοῦ πτωχοῦ καί τοῦ πλουσιοῦ, τοῦ εὐαίσθητου καί τοῦ ἀναίσθητου.

Ἐκεῖνος τὴν κυτταζει με τὴν εἰρωνεία τῆς

χολῆς καί 'κείνη με τόν οἶκτο τῶν ὑγρῶν ματιῶν τῆς.

Μιὰ Ὁφηλία Σὲ πιστεύω 'πάνω στο κλαρί τῆς μαρμαμένης λεμονιάς καί μιὰ νύμφη τῶν Ἀροανείων με τὸ χιόνι πού κρατοῦν τὰ θερμά χέρια Σου. . .

Δέν σ' ἐρωτῶ ἀν εἰς' ἀγνή· μήπως δέν εἶσαι κρῖνο πού θά τὸ ζήλευε καί ὁ Ἀρχαγγέλος; Οὔτε σέ μυκτηρίζω με μελαγχολικὴ μαγιαχού ὑπερηφάνεια, οὔτε σου μιλῶ με τὸ φαρμακερὸ εὐφρολόγημα πού σταζει τὸ φεῖδι πάνω στό κρῖνα· μόνον σέ θαυμάζω στὴ δυστυχία Σου καί σέ παρακολουθῶ στό Ἐλευσίνα τῶν θρήνων καί τοῦ νυκτερινοῦ μοιρολογήματος.

Κρούω τῆ χορδὴ τῆς λυπημένης λύρας Σου με βαρύθυμον ὕφος ἀπεγνωσμένου ἀνθρώπου καί με σκεπτικισμόν ἀτυχοῦς ἐραστοῦ.

Σ' ἀγάπησα ἀν τὸ κρῖνο, δέν Σ' ἐπεθύμησα παρά γιά τὴν ψυχὴ. . .

Δέν ὑποτιμῶ τὴν καλλονὴ Σου, μ' ἀρέσει ὅμως περὶ πολὺ ή λεπτὴ ψυχὴ πού γνωρίζει νά κλαίη καί μπορεῖ νά μειδιᾷ. Σου τὴν ζητῶ καί τώρα.

Κι' ὅμως εἶναι δική μου. . .

Στὴν πρώτη Σου περαστικὴ ἀρρώστεια ἦρα ὄλο τὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς· στὴν τελευταία ὄλο τὸ χάος τῆς νεκρικῆς πομπῆς καί ὄλον τὸν ἀριστοκρατισμὸ τοῦ Πλούτωνος.

Στὴν πρώτη διάβασα λίγα, στὴ δευτέρη βλέπω περισσότερα. . .

Σ' ἀγαπῶ περὶ πολὺ. . .

Μιὰ συνθήκη μᾶς χωρίζει κ' ἓνα ψέμμα κοινωνικό. Νά εἶσαι ὑπερήφανη γιὰτὶ τὰ αἰσθανόμεθα. . . θέλεις νά τὰ περάσωμε, θά γίνωμεν ἀφέντες· θέλεις νά μᾶς σκεπαζοῦν, θά εἴμεθα δούλοι. Καί οἱ δούλοι με τὴν καρδιά τους εἶναι μιὰ ἐποποιία μαρτυρίου· ἔχει καί ὁ δουλισμὸς τοὺς ἥρωας του.

Καί ὅμως εἴμεθ' ἀριστοκράται!

Ὅλα τὰ αἰσθανόμεθα· ή ἀμύλητες ὑπάρξεις μᾶς πόσα δέν λέγουν με τὰ μάτια. . .

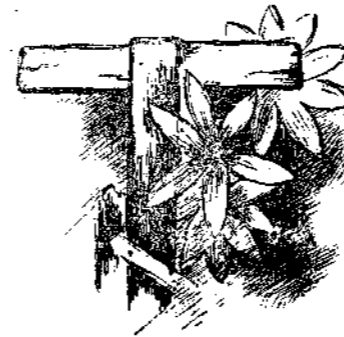
Μόνον κάπου κάπου συχνά πρέπει νά μιλήμε τῆ δικὴ μᾶς γλώσσα καί νά κλαίμε τὰ δικά μᾶς δάκρυα.

7 Ἰανουαρίου 1907.

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Τὸ ζήτημα τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας, τὸ ὁποῖον καί παρ' ἡμῖν ἀνεκινήθη, προκαλεῖ μεγάλην συζήτησιν ἐν Εὐρώπῃ. Ἴδου τί γράφει εἰς ἐν ἀπὸ τὰ τελευταῖα τῆς φύλλα ή «Βελγικὴ Ἀνεξαρτησία» :

Ὁ ζήτημα τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας προέκλεσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πολλὰς συζητήσεις καί αἰ νομοθετικαῖδὲ

ἀρχαὶ ἀπασχολήθησαν οὐκ ὀλίγον. Ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Παρισίων» ὁ Ἀλφρέδος Δρότς γράφει μελέτην ἐμβριθῆ περὶ τοῦ ἐν λόγῳ ζητήματος. Ἰδιαίτερον κεφάλαιον τῆς μελέτης ταύτης ἀφιερῶνται εἰς τὸ ἠθικὸν δικαίωμα τῶν συγγραφέων, ὅπερ πολλὰκις καταπατεῖται ὑπὸ τῶν ἐν ἰσχύϊ νομοθεσιῶν.

Πάντες ὅσοι ἐπεδίωξαν τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαιώματος τοῦ συγγραφέως ὠθοῦντο ὑπὸ ὑλικῶν κερδῶν. Ἀλλ' ἐσχάτως ἀνεφάνη ἄλλο τι, ὅπερ ἀπασχολεῖ τοὺς ἐνδιαφερομένους. Ἐὰν ὁ συγγραφεὺς ἢ ὁ καλλιτέχνης ζητήσῃ τὴν ἐξαργύρωσιν, τρόπον τινά, τοῦ ἔργου του, δέν ἔχει καί δικαιώματά τινα ἠθικά ;

Πρέπει νά ἀναγνωρισθῆ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νά ικανοποιηθῶσι συγχρόνως δύο δικαιώματα.

Νά ἔχωσι τὸ δικαίωμα οἱ συγγραφεῖς νά ἀποζῶσιν ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τῶν καί νά εἶνε ἀναφαίρετα καί ἀμεταβίβαστα τὰ ἔργα τῶν.

Κατ' ἀνάγκην πρέπει νά γίνῃ δεκτὸν ὅτι δέν εἶνε δυνατόν νά ἀκυρωθῆ τὸ συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον διεπραγματεύθη ὁ συγγραφεὺς μετὰ τρίτου τινός διὰ τὴν δημοσίευσιν ἐνός ἔργου ἢ διὰ τὴν πώλησιν εἰκόνοσ ἢ ἀγάλματος. Ἀλλὰ ποῖα εἶνε τὰ δικαιώματα τῶν πιστωτῶν τοῦ συγγραφέως ; Κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχὰς ὁ πισωτής ὑποχρεοῦται νά ἐκτελέσῃ τὰς ὑποχρεώσεις περὶ τῶν παρόντων καί μελλόντων κτημάτων του. Ἀλλ' οὐδεὶς πισωτής δύναται νά λάβῃ ὑπὸ κατοχὴν τὸ χειρόγραφον τοῦ συγγραφέως καί νά πωλῆσ, τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως τοῦ χειρογράφου τούτου. Ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον μένει μυστικόν, ὁ συγγραφεὺς δικαιούται

νά τροποποιήσῃ ἢ καί νά ἐξαφανίσῃ αὐτό. Τὸ αὐτὸ δικαιούνται νά πράξωσι καί οἱ κληρονόμοι του καί οἱ ἐκτελεσταὶ τῶν θελήσεών του.

Κατόπιν ὁ κ. Δρότς εξετάζει ἐν ποίῳ μέτρῳ εἶνε δυνατόν νά καταστραφῆ τὸ διανοητικὸν ἔργον ἄλλως παρὰ τῆ θελήσει τοῦ συγγραφέως.

Ὁ συγγραφεὺς ἢ ὁ καλλιτέχνης δύναται, περὶ τούτου δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία, νά καταστρέψῃ τὸ χειρόγραφον ἢ τὴν εἰκόνα του. Τὸ αὐτὸ δύνανται καί οἱ κληρονόμοι. Ἐνίοτε ὅμως ἐπευβαίνει ὁ νόμος πρὸς παρακώλυσιν τῆς καταστροφῆς, ὅταν καταφανῶς φαίνεται ἀνόητος αὐτῆ.

Ἐὰν οἱ κληρονόμοι θέλωσι νά καταστρέψωσιν ἔργον τι, ἐπειδὴ ἀπλῶς δέν συμβιβάζεται πρὸς τὰς ἰδέας τῶν, ὁ νόμος ἐπευβαίνει καί ἐμποδίζει τοῦτο. Ἐν Ἰταλίᾳ ὑπάρχει νόμος ἀπαγορεύων τὴν καταστροφὴν ὠρισμένων ἔργων.

Οἱ συγγραφεῖς δραματικῶν ἔργων καί οἱ μουσικοὶ δύνανται νά ἀντιταχθῶσιν εἰς πᾶσαν τροποποίησιν τῶν ἔργων τῶν. Ἀλλ' εἶνε πολὺ ἀμφίβολον ἐὰν δύνανται νά ἐμποδίσωσι τὸ τοιοῦτον, ἀφοῦ ἀπαξ περιέλαθῃ τὸ ἔργον εἰς τὴν κυριότητα ἠθοποιῶν ἢ ἄλλων. Τὸ μόνον ὅπερ δύναται νά ἀπαιτήσωσιν εἶνε νά μὴ τροποποιηθῆ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἔργου καί νά μὴ γείνη προσθήκη τις.

Ὡσαύτως ὁ γλύπτης ἢ ὁ ζωγράφος δέν δύναται, νά ἐμποδίσωσιν ἀντιγραφὰς τῶν εἰκόνων τῶν ἀλλὰ δύναται νά ἐμποδίσωσι μερικὴν ἀποτύπωσιν, ὡς ὁ ζωγράφος Μπουγερῶ.

Ἡθελήσαμεν καί ἡμεῖς μίαν φοράν καί ἓνα καιρὸν νά προστατεύσωμεν τὸ πνεῦμα, καί τὸ χρονοδούλαπον διεδραμάτισε σπουδαῖον ρόλον.

Ἀλλαχοῦ ὅμως ἄλλως ἀντιλαμβάνονται τῶν ζωτικωτάτων τούτων ζητημάτων. Οὕτω, κατ' ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν, ἡ Βουλγαρικὴ Κυβέρνησις—μάλιστα, ἡ Βουλγαρικὴ!—ἔχει ἔτοιμον ἵνα ὑποβάλλῃ εἰς τὴν Σοβράνιε νομοσχέδιον περὶ προστασίας τῶν ἔργων τοῦ πνεύματος, ἤτοι τῶν δικαιωμάτων συγγραφέων καί καλλιτεχνῶν.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΤΟΥ ΣΑΞ - ΜΑΙΝΙΓΓΕΝ
(Προσωπογραφία Λέμπαχ).

ΤΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ 1906

Το 1906 υπό φιλολογικήν, καλλιτεχνικήν και επιστημονικήν εποψιν δέν θά καταλάβη ξεχωριστήν θέσιν εν τῇ παγκοσμίῳ κινήσει. Τίποτε εξαιρετικόν δέν ἐσημείωσε. Προσπάθειαι, ἀπλάι ἀπόπειραι ἐν τῇ επιστημονικῇ ἐρεύνη, καμμία ἐξοχος ἐμπνευσις εἰς τὴν τέχνην, ἡ φιλολογία βηματίζουσα ἐν τῇ κανονικῇ τῆς τροχῇ. Γεγονότα, ὧν ἡ ἐπίδρασις προώριται νὰ παραμείνη ἐπὶ μακρὸν ὡς σταθμὸς προόδου ἢ ὡς ἀγγελοσ ἀναγεννήσεως, οὐδαμῶς ἐξεδηλώθησαν κατὰ τὸ ἔτος, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐκηδεύσαμεν.

Ἐν Ἑλλάδι τὸ 1906 φιλολογικῶς, ὑπῆρξε ἔτος μετριωτάτης, ὑπὸ ποσοτικὴν τούλάχιστον ἐποψιν, παραγωγῆς. Ὀλίγιστα ἔργα πρωτότυπα ἐνεφανίσθησαν, ὁ μικρὸς δ' αὐτῶν ἀριθμὸς ἀποδοτέος οὐχὶ εἰς πνευ-

ματικὴν στειρώσειν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἑλλειψιν ὑποστηρίξεως τῶν ἐργατῶν τοῦ πνεύματος, ὅτινες ἔχουν ὅλην τὴν δύναμιν νὰ παραγάγουν, ἀλλὰ εἶνε ἠναγκασμένοι νὰ καταδικάζουν τὰ ἔργα τῶν εἰς ἀφάνειαν, διότι σήμερον ἡ «πολιτισμένη» κοινωνία μας εἶνε τόσο ἀπορροφημένη ἀπὸ τὴν ὕλην, ἀπὸ τὸν συρμόν, ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν, ὥστε δέν σκοτίζεται καθόλου δι' ἐργασίας πνευματικῆς, ἢ μᾶλλον σκοτίζεται ἐμμένουσα εἰς τὸ σκότος τῆς ἡμιμαθείας τῆς καὶ ἐντροφῶσα εἰς τὸ φῶς τῶν πυγολαμπίδων τῆς πλουτοκρατικῆς ἀριστοκρατίας.

Εἰς κοινωνίαν τὴν ὁποίαν δέν θέλγουν αἱ πτήσεις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς τέχνης αἱ ἐμπνεύσεις, μάτην θ' ἀναζητήσῃ τις κινήσιν πνευματικὴν ἀξίαν λόγου. Ἐφ' ὅσον πολιτισμὸς θεωρεῖται, τὸ χρῆμα μόνον καὶ οὐχὶ τὸ πνεῦμα, θά πάσῃ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ ἑλλειψιν χαρακτήρων καὶ ἀπὸ ἑλλειψιν προόδου.

Ἐν τούτοις ὑπῆρξαν καὶ μερικαὶ ἐξαιρέσεις ἀνθρώπων τῶν γραμμάτων, τοὺς ὁποίους δέν ἀπέλιπεν ὁ ἔρωσ πρὸς τὴν φιλολογίαν καὶ ἡ ἐγκαρτέρησις. Καὶ οὕτω τὴν μονοτονίαν τῆς στασιμότητος διέκοψαν φωτεινὰ τινὰ μετέωρα.

Ἐν τῇ δημιουργικῇ φιλολογίᾳ, ἡ ποιήσις ἀπέκτησε τινὰς ποιητικὰς συλλογὰς. Ὁ Μωρέας εἶνε Ἕλληνας καὶ μολονῶντι ἐπιμόνωσ τὸν διεκδικεῖ ὁ Γαλλῆς Παρνασσὸς θά περιλάβωμεν τὸ νέον ἔργον του εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀπογραφὴν, τὰς «Stances» κριθέσας εὐμενέστατα. Τοῦ Σ. Μαρτζώκη ἐξεδόθησαν «Νέα ποιήματα», μᾶς ἐξαπέστειλε δ' ἐκ Βιέννης ὁ Λάμπρος Ἀστέρης τὴν πρώτην ποιητικὴν συλλογὴν του «Ἀπὸ τοὺς γύρους τῶν ρυθμῶν». Ὁ κ. Χρηστοβασιλῆς ἐξέδωκε τὴν τριλογίαν τῆς Ἀγάπης, ὁ Περγιαλίτης τὰ «Ὁραῖα» καὶ ἐτάραξε τὰ φιλολογικὰ νερά μὲ τὰς ἀνορθογραφίας του ὁ Ε. Ἐθρότας, σκοπίσας κεκρὰ φιλήματα. Ἡ «Σκιὰς» τοῦ Δ. Τανταλίδου καὶ ἡ «Ρίμες» τοῦ Πελλερῆν καὶ οἱ «Ἀσφοδελοὶ» τοῦ Παπαδημητρά... κ.λ.π. εἶνε δελεαὶ ἀπαρχαὶ καὶ πρῶτα τερπείσματα νεοσσῶν.

Τὸ διήγημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἐλλείπει γενναίας παραγωγῆς περιλαμβάνομεν καὶ τὰς χρονογραφικὰς ἐντυπώσεις, ἔσχε μόνον τρία τομῖδια. Τὴν «Ζωὴν τοῦ Δειλινοῦ» τοῦ Παρορίτη, τὰ «Ἡπειρωτικὰ παραμύθια» τοῦ Χρηστοβασιλῆ καὶ τὰ «Φύλλα Ἡμερολογίου» τοῦ Καλογεροπούλου. Εἰς αὐτὰ δέν δύναται βέβαια νὰ προστεθῇ ἡ παλαιὰ καὶ ἤδη ξεναξισταμένη εἰς βιβλίον «Μαργαρίτα Στέφα» τοῦ Ξενοπούλου.

Ἡ μαλλιάρη φιλολογία — τὸ ἐξάμβλωμα αὐτὸ παρ' ἡμῖν τοῦ φιλολογικοῦ ἐκφυλισμοῦ — ἐτροφοδότησεν ἀρκετὰ τὴν σάτυραν. Οἱ μαλλιάροι ἔχουν εἰς τὸ παθητικόν των δύο δράματα: τὸ «Ἀνεχτιμητὸρ» τοῦ Χορν καὶ τὸ «Ξεφάντωμα» τοῦ Κουλουδάτου, καὶ τρεῖς ἐξωφρενικὰς ὑπὸ γλωσσικὴν ἐποψιν μεταφράσεις: Τὸν «Κύκλοπα» τοῦ Πάλλη, τὴν «Ἠλέχτραν» τοῦ Βαρλέντη καὶ τὸν «Ἀθρόπινο μηχανισμόν» τῆς Παπαρόσκενας. Ὁ Ψυχάρης ἀνέλαβε νὰ μᾶς διασκεδάσῃ μὲ τὸ β-ρομάντζο του τὴν «Ἀρρωστὴ δοῦλα»!! ἡ ὁποία δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θά γείνη δημοφιλὴς εἰς τὸν κόσμον τῆς κουζίνας.

Τὸ «Νέον Πνεῦμα» τοῦ Γιανοπούλου καὶ οἱ «Πανσλαβισταὶ» τοῦ Ἀναστασοπούλου — ἔργα δυνάμει — ἐκδοθέντα ταυτόχρονως ἀπεικόνισαν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ ζωγραφικῆς τελειότητος καὶ περισσῆς εἰλικρινείας.

Ἡ Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ ἀνελλιπῶς ἐσυνέχισε καὶ κατὰ τὸ 1906 τὴν ἐκδοσὴν τῆς διὰ 50 ἔτι τευχῶν. Ἐκτὸς τῶν ἔργων ἀτινα προηγουμένως εἶχον ἤδη ἀρχίσῃ ἐκδοθέντα, νέα τοιαῦτα ἐφέτος προσετέθησαν τὰ ἑξῆς: «Ἡ Ἱστορία τῆς Ρωσικῆς λογοτεχνίας», ἡ «Ἱστορία τῆς Γερμανικῆς λογοτεχνίας», ἡ «Ρωμαϊκὴ Ἱστορία» τοῦ Μόμσε, ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος» τοῦ Χέρτσβεργ, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν δίκαιον τοῦ Μιλὰς, τὸ «Χρῆμα» τοῦ Δουμά, ὁ βίος τῶν Ζώων, ὁ Σύνδεσμος τῆς Εἰρήνης τοῦ Νοβίκωφ, ἡ Γεωλογία τῆς Ἀττικῆς, ἑκα μεταφράσεις. Δύο μόνον ἔργα ἐξεδόθησαν ἐν αὐτῇ πρωτότυπα: τὰ «Θρακικὰ» τοῦ Ψάλτου, καὶ τοῦ Γλυκὰ τὰ Θεολογικὰ, κλείουν δὲ τὴν ἐφετεῖν σειρὰν τῆς εἰρημένης βιβλιοθήκης ἐπτὰ κομμάδια, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μεταφρασθέντα ἡ.λ.μ. ὑπὸ τοῦ κ. Ἀγ. Βλάχου. Εἶνε λυπηρὸν διότι ἡ «Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ» περιωρίσθη καὶ ἐφέτος εἰς μεταφράσεις καὶ δὴ ἱστορικῶν ἰδίως ἔργων, ἐνῶ ἠδύνατο καὶ ἔπρεπε γὰ ἐπισχύσῃ τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν παραγωγὴν, ἐκ-

δίδουσα κατ' ἐκλογὴν τὰ ὑπαιότερα πρωτότυπα ἔργα τῶν Ἑλλήνων λογογράφων τῆς τελευταίας τριακονταετίας. Ἄς ἐλπίσωμεν ἐτι ἡ φιλομουσία τοῦ Ἑλλήνος Μακίηνα τῆς Ὀδησοῦ θά ἐπεκτείνῃ κατὰ τὸ 1907 τὴν εὐγενῆ προστασίαν τῆς καὶ εἰς τὴν παρηγκωμισμένην δημιουργικὴν ἐργασίαν.

Ὁ κ. Γ. Στρέιτ μὲ τὸ «Ἰδιωτικὸν Διεθνὲς Δίκαιον», ὁ κ. Τ. Ἡλιόπουλος μὲ τὸ «Ποινικὸν δίκαιον», ὁ κ. Γιατόπουλος μὲ τὴν «Ἐξέλιξιν τοῦ Ποιν. δικαίου ἐν Ἰταλίᾳ» καὶ ὁ κ. Ζέγγελης μὲ τὸ «Κοινοβουλευτικὸν Δίκαιον» προσέθηκαν ἄρτια ἔργα εἰς τὴν Νομικὴν φιλολογίαν. Ὁ κ. Ματθαίopoulos ἐξέδωκε τὰς «περὶ ὕλης θεωρίας», ὁ κ. Χ. Παπαδόπουλος «Ἱστορικὰς μελέτας». Ἐξεδόθη καὶ ἐφέτος ἡ «Επιστημονικὴ Ἐπετηρίς» τοῦ Πανεπιστημίου, ἡ δὲ ἀρχαιολογία συγκατέλεξεν εἰς τὰ ἐλλεκτὰ ἔργα τῆς τὴν «Ἐλευσίνα» τοῦ κ. Φίλιου, καὶ τὴν περὶ τῶν «Χρονικῶν τοῦ Μωρέα» μονογραφίαν τοῦ κ. Ἀδαμαντίου.

Ἐγένετο περὶ τὰς δυσμάς τοῦ ἔτους κάποιος λόγος καὶ διὰ τὸ βραβεῖον Νομπέλ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐνεθυμήθη καὶ τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα ἡ Νορβηγία. Ἐσχάτως ἀπενεμήθη τοῦτο εἰς τὸν μέγαν Ἰταλὸν ποιητὴν Καρδούτσι, ἐπροτάθη δὲ κατόπιν ὑπὸ τῶν θαυμαστῶν τοῦ «Ρωμηοῦ» ὁ Σουρῆς ἵνα ὑποδειχθῇ οὗτος διὰ τὴν τιμητικὴν αὐτὴν ἐνδειξιν. Ἀλλὰ φαίνεται ἐτι τὸ βραβεῖον δέν ἀφορᾷ, προκειμένου περὶ Ἑλλάδος, τὴν φιλολογίαν καὶ ἐτι ὁ Σουρῆς δέν θά γείνη διεθνὴς, ἀλλὰ θά μείνῃ γνήσιος... Ρωμηός.

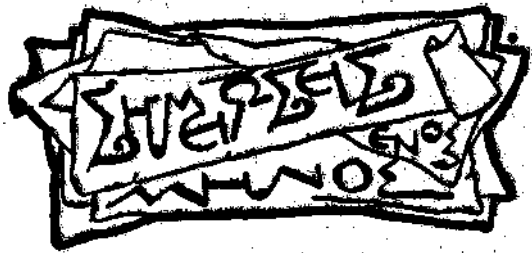
Ὁ περιοδικὸς τύπος εἶδεν εἰς τὴν χορείαν του τὰ «Ἠλύσια» περιοδικὸν μεταφραστικὸν ἐκδοθέντων ἀνὰ μακρότατα διαλείμματα. Αἱ ἐφημερίδες ἐκῆδευσαν, ἀδόξως ἠττηθεῖσαν, τὴν «Νῆικην», ἐνεφανίσθη ἡ «Ἀλήθεια», ἐφυτοζώησεν ἡ «Κοινωνικὴ» καὶ ἐθορούθησεν ὁ «Κρότος».

Τὸ Πανεπιστήμιον ἀπέκτησε πέντε νέους καθηγητὰς, τοὺς κ. κ. Ἀραβαντινὸν, Σκουφοῦ, Β. Αἰγινήτην, Ζέγγελην καὶ Μαλανδρόν. Ἐσχασεν ὁμοως τρεῖς: τὸν Παπαδόπουλον, τὸν Δημαρᾶν καὶ τὸν Χρηστομᾶνον.

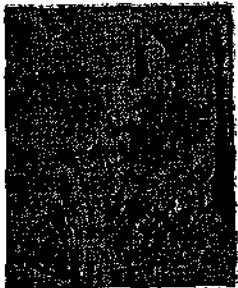
Ὁ θάνατος μᾶς ἐστέρησε τῆς Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου καὶ τοῦ Μαυρογιάννη. Ἡ Εὐρώπη ἔσχασε δύο ἐξόχους κορυφὰς φιλολογικῆς, τὸν Ἴφεν καὶ τὸν Βρυντετέρ. Ἀλλὰ καὶ ὁ θάνατος ἄλλων τινῶν πρέπει ἰδιαιτέρως νὰ σημειωθῇ. Τοῦ Γερμανοῦ φιλολόγου Χάρτμαν, τοῦ Ἀγγλοῦ φιλολόγου Γκάρνερ, τοῦ Γάλλου ἱστορικοῦ καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Σορέλ, τοῦ Γερμανοῦ Ἑλληνοστοῦ Χάρτελ, τοῦ Ἑλληνοστοῦ ἐπίσης Χρίστ, τοῦ πρωτάνωμο τοῦ ἐν Σικαγῶ Πανεπιστημίου Μπίκελ, τοῦ Γρῆμπαχ καὶ τοῦ ἱστορικοῦ Μπάγιερ, τοῦ φιλοσόφου Χάριδαν, τῶν καθηγητῶν Ἀνστανλὸν, Μπὸλτσαμ, Τσέρμακ, Βάιτλινγκερ. Ἀπέθανεν ὁ μέγας φυσικὸς Κιουρῆ καὶ ὁ σφοδρὸς Μάγλερ.

Ἡ Ἀρχαιολογία ἀπέλεξε τὸν Βένδορφ διευθυντὴν τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, τὸν γραμματεῖα τῆς Γαλλικῆς ἀρχαιολ. σχολῆς Ἀθηνῶν Ἀνδρᾶ καὶ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους τὸν Γάλλον ἐπιφανῆ ἀρχαιολόγον Βουρνούφ.

Δύο διαγωνισμοὶ κατὰ τὸ 1906 διεξήχθησαν. Ὁ τῆς Γλωσσικῆς Ἐταιρείας βραβευθέντων τῶν Πρωτοδίκου καὶ Γούναρη, καὶ ὁ Παντελεΐδου βραβευθέντων τῶν κ. κ. Ἀμπελά καὶ Δημητρακοπούλου. Περὶ τὸ τέλος τοῦ ἔτους ἐνεφανίσθησαν καὶ τὰ

ΔΗΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

ΑΚΡΑΝ τῶν Ἀθηνῶν, ἐρημίτης τῶν θαυράτων τῆς Μιτυλήνης, ἐξέλιπε εἰς κορυφῶς τῶν Ἑλ. γραμμάτων ἱεροφάντης. Ἐν ἡ ἐποχῇ παρατηρεῖται μία ἰσοπέδωσις πνευματικῆς, ὁ θάνατος τοῦ Δημ.

Βερναρδάκη ἐμποιεῖ τὴν ἐντύπωσιν καταρρέοντος κολοσσῶ. Διὸν ὁ Βερναρδάκης ἔδρασε ἄσων ὀλίγιστοι ἀπὸ τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἔθνους ἐν τῷ φιλολογικῷ σταδίῳ καὶ ὡς ἐμπνευστῆς φιλόλογος καὶ ὡς ποιητῆς δραματικῶς, δαδοῦχος ἀντιδειχθεὶς τῆς Ἑλληνικῆς τραγωδίας.

Ἡ δράσις του ὑπῆρξε διφυής: ἡ ἑστῶ γραμματικῆ καὶ τὰ σχόλια τοῦ Ἐδριπίδου τὸν ἀπησχόλησεν μετ' ἰσῆς ζήτησε ἄσων καὶ ἡ πλοκὴ μὲς δραματικῆς σκηρῆς.

Ἡγωνίσθη κρατερῶς ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ ἀγῶνι, ἀλησμόνητοι δὲ θὰ μείνουν αἱ μονομαχίαι του μετ' ὁν ἐπίσης κρατερῶν σοφῶν Κόντων. Δριμῶς καὶ ἀκάθεκτος εἰς τὰς ἐπιθέσεις του, ἐφωτίζετο πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐρευνα τῆς ἀληθείας. Ὁ «Ψευδαττικισμὸς ἔλεγχος» εἰνῆ ἔργον ἔπερ θὰ παραμελεῖν ὡς τῶσιμον φιλολογικῆς ἐπιτυχίας. Ἡ «Ἑλληνικὴ γραμματικὴ» του, ἡ «Γενικὴ ἱστορία» ἡς ἐξεδόθη ὁ Α' μόνον τόμος, καὶ αἱ ἐκδόσεις τῶν τραγωδιῶν τοῦ Ἐδριπίδου: «Φοινισῶν», «Ἐκὴβης», «Ἰαπολέτου» καὶ «Μηδείας» μετὰ κριτικῶν σχολίων ὑπῆρξαν ἐργασίαι, αἱ ὁποῖαι τοῦ ἐξασφαλίζουν τὴν ὑστεροφημίαν.

Ὡς δραματικῶς ποιητῆς ὁ Βερναρδάκης εἰνε ἐπίσης ὑπέροχος. Ἡ «Μαρία Δοξαπατηρῆ», ἡ «Μερόπη», ἡ «Ἐυφροσύνη», ἡ «Φαῦστα», ἡ «Ἀντιόπη», ὁ «Νικηφόρος Φωκῆς» εἰνε νομῆματα τιμαλφῆ τοῦ Ἑλλ. δραματολογίου. Ἡ «Φαῦστα», ἀπετέλεσε ἄλλοτε τὴν παλαιστραν τῆς κἀνότητος τῶν ἠθοποιῶν Παρασκευοπούλου

καὶ Βερῶνη, αἵτινες Ὀμηρικῶς διεξῆγον ἀγῶνας ἐπικρατήσεως καὶ δόλοκληρος θεατρικῆ περιόδος ἀντήχει ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς Φαῦστας, τὸ ὁποῖον κατέστη δημοφιλέστατον. Ἡ «Μερόπη» ἐν Ἐδριπίῳ ἐκρίθη ὑπερτέρα τῆς δριαννίου τραγωδίας τοῦ Βολταίρου. Ὁ «Νικηφόρος Φωκῆς» ὑπῆρξε περιπετειώδης διότι παρενεβλήθησαν ἐμπόδια προκειμένου τὰ παρουσιαθῆ εἰς τὸ Βασ. Θέατρον καὶ ἔκτοτε ὁ Βερναρδάκης ἀπεσοβθῆ πάσης δράσεως, ἀπογοητευθεὶς.

Ὁ Βερναρδάκης διορισθεὶς καθηγητῆς τῆς φιλολογίας ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ κατὰ δύο περιόδους, τῷ 1861 καὶ τῷ 1882 διέπρεψεν ἐξόχως ἐν τῇ διδασκαλίᾳ του. Μελέηροτος, σαφῆς, εἶχε πολυπληθέστατον πάντοτε ἀκροατήριον, ἀλλ' ὁ φθόνος τῶν ἀντιπάλων προεκάλεσε φουτητικὰς ταραχὰς, καὶ ὁ φιλήσοχος ἀνὴρ παρητήθη, μὴ στέρεος ἔκτοτε τὸ ἐπενέλθη, καίτοι ἐπιμόνως παρακληθεὶς.

Ἐν Μιτυλήνῳ μονάζων συνέγραφε τὴν «Γενικὴν ἱστορίαν» του, ἡς τῇ 12 Ἰανουαρίου ἐκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν, πονῶν ἐπὶ τῇ κακοδαμονίᾳ τῆς πατρίδος του.

Τὸ φιλολογικὸν ἔργον τοῦ ἀποθανόντος σοφοῦ διακρίνεται ἐμπνευσις θρησκευτικῆ καὶ γόνιμος, ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὀξυτή ἀντιλήψις, ἔφους διαβγεια, γλώσσης καλλιτέχια μοναδικῆ. Ἀνεπίδεικτος, μετριόφρων καὶ μελίχλιος, ἦτο τύπος σοφοῦ περασμένης γενεᾶς. Ἄλλ' ἦτονος πρὸς τὸ πνεῦμα τὸ ὑπέροχον καὶ χαρακτῆρα ὑπερῆφανον. Καὶ δι' αὐτὸ ἴσως θνήσκει σχεδὸν λησμονημένος, αὐτὸς ὁ γίγας ἐν τῷ σημερινῷ τῶν ἑτεροφῶτων ἔσμφ.

Περὶ τῶν νεκρῶν τοῦ τιμημένου ἐρημίτου τῆς Μιτυλήνης δὲν ἐσωρεθῆσαν μάταιαι ἐπιδείξεις. Ὅπως ἡσυχῶς ἔζησε καὶ ἀπέθανε! Ἄλλ' ἡ ἱστορία, ἡ ἀνωτέρα ἐφημέρων κωδωνισμῶν καὶ θεαμάτων, ἡ διαχωρίζουσα τοὺς ἐκλεκτοὺς ἀπὸ τοὺς παρεϊσάκτους, ὄρισεν ἤδη τιμητικὴν θέσιν εἰς τὸ Πάνθεόν της, καὶ ἡ Ἀθανασία παρέλαβεν ἤδη μετὰ στοργῆς τὸνομά του, ἀφθαρτον εἰς τὸ πέρασμα τῶν χρόνων!

ΔΑΦΝΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

εἰναὶ ὅμως ἀρκετὸν ὅτι τὸ παῖζει ἡ Ρεζάν.

Ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἡ Ἀκαδημία Γκαγκουρ ἔδωσε τὸ ἐτήσιον βραβεῖον της τῶν 5.000 φράγκων πρὸς δύο νέους συγγραφεῖς τοὺς ἀδελφοὺς Ἰωάννην καὶ Ἰερώνυμον Tharand καὶ μολονότι ἡ ἐπιτυχία των πρὸ πολλοῦ ἔχει λήξει, ἐν τούτοις ἐγνώριζον, καὶ μετ' ἐμοῦ καὶ ἄλλοι τινές, ὅτι αἱ κύβοι οὗτοι ἤθελον βραβευθῆ. Τὸ τοιοῦτον μὲ δυσαρρεστὴ ὀλίγον, διότι ἐπόθουν νὰ ἐβραβευτο ὁ κ. Ἰούλιος Romains ὁ ὁποῖος εἰναὶ νέος μεγάλης ἀξίας. Προτίθεμαι, ἄλλως τε, προσεχῶς ν' ἀναλύσω τὴν μικρὰν φιλολογικὴν του ἐργασίαν καὶ ν' ἀποδείξω πόσα ὠραία πράγματα ὑπάρχουν εἰς

τὸν λεγόμενον unanimisme, τοῦ ὁποῖου οὗτος εἰναὶ ὁ ὑποκινητής.

Ὁ κ. Romains εἰναὶ ἕνας δυνατὸς σκεπτικιστῆς καὶ ἕνας συγγραφεὺς περὶ τοῦ ὅποιου, ἀργὰ ἢ γρήγορα, θὰ ὁμιλήσω καὶ τὸ θεωρῶ τιμὴν μου νὰ ὁμιλήσω περὶ αὐτοῦ εἰς τὰς γραμμάς ταύτας.

Ἀπὸ τοῦ τελευταίου μου χρονογραφήματος ἐνεφανίσθησαν διάφοροι νέοι ἐκδόσεις, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα δὲν ἔβλαψε ποσῶς τὸ ἐμπόριον τῶν βιβλίων. Μεταξὺ τῶν νεωτάτων ἐκδόσεων ἀναφέρω τὰ ἐξῆς βιβλίαι:

Ἐπιγράμματα Λεωνίδα τοῦ ἐκ Τάραντος μεταφρασμένα παρὰ τοῦ Ἰουλίου Mouquet. Παρ' ὅλην τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ καταργήσουν τὰ διπλώματα καὶ νὰ μεταρρυθμίσουν τὴν ὀρθογραφίαν πρὸς θρίαμβον τῶν βλακῶν, καθὼς λέγει ὁ φίλος μου Α. Μαντῆν, εὐχαριστοῦμαι νὰ βλέπω ὅτι ἕνας ἐκλεκτὸς τοῦ πνεύματος ἀρέσκειται ἀκόμη νὰ ἀναφυλλίξῃ τοὺς παλαιούς Ἑλληνας συγγραφεῖς καὶ νὰ ἐξάγῃ ἐκ τῶν ἔργων των πᾶν ὅ,τι καλόν, ὠραῖον καὶ διδακτικόν. Χάρις εἰς τὸν κ. Mouquet ἐγνώρισα τὰ λείψανα τῶν ἔργων τοῦ ποιητοῦ Λεωνίδα τοῦ ἐκ Τάραντος, ὅστις ἔζη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Γ'.

π. Χ. αιώνας, πλόνης και άνέστιος. Οί στίχοι του είναι πλήρεις θλίψεως και ένίοτε εξικονούν-ται εις ύπέροχον τέχνην όταν ή μούσα του έπιχαλείται την άνάμνησιν των διδασκάλων του. Η φιλοσοφία του είναι ή φιλοσοφία των χρό-νων του· έπίστευεν εις τό άναπόφευκτον πεπρω-μένον. Η μετάφρασις είναι ώραία και μολονότι δέν γνωρίζω τό πρωτότυπον, την νομίζω καλήν και πιστήν. Δύναται νά θεωρηθῆ ως νέον έργον έρχόμενον νά πλουτίσῃ την συλλογήν των έρ-γων τῆς έλληνικῆς αρχαιότητος.

Τό φίλημα έν Ελλάδι υπό *Bagneux de Villeneuve*. Είναι ή ιστορία του φίληματος διά μέσου των αιώνων. Είς προηγούμενον βι-βλίον του ο συγγραφεύς άφηγήθη την ιστορίαν του φίληματος έν Αίγύπτω και Βαβυλωνία. Με φράσεις έλαφράς, τάς όποιάς θ' άπεδοκίμα-ζεν ή υπερβολική ήθική του κ. *Berenger* του σμυνοτύπου γερουσιαστού, τό έργον τούτο προ-δίδει βαθείαν πολυμαθειαν. Είναι ή αγάπη των μεγάλων έταιρών τῆς έλληνικῆς αρχαιότητος, την όποιαν μάς άποκαλύπτει ο συγγραφεύς του φίληματος. Η Άσπασία και ή Φρύνη άπο-καλύπτονται πρό ήμών.

Κράτης· μυθιστόρημα άθηναικών ήθών υπό Γάστονος *Dumestre*. Ωραϊόν και ειλικρινές βι-βλίον, εις τό όποϊον ή ψυχή του συγγραφέως προχωρεί άγαλίνωτος. Ο συγγραφεύς δέν ή-θέλησε, καθώς τόσοι άλλοι, νά μιμηθῆ την Άφροδίτην του Πέτρου *Louys*, ήθέλησε νά μείνη πρωτότυπος και τό κατώρθωσε.

Είς τό έργον τούτο μάς άποκαλύπτονται αί Άθήναι, ως έν λαμπρόν σύμβολον μιας νέας και ζωντανῆς πόλεως, εις την όποιαν όλος ο κόσμος άντικατοπτρίζεται.

Ο κ. *L. Thomas* είναι άκούραστος. Έδημο-σίευσε μίαν ώραϊαν μελέτην περι τῆς άσθενείας και του θανάτου του Γκι δέ Μωπασσάν. Έγνώ-ρισα τον Μωπασσάν εις του Ζολά κατά τό 1890 εις μίαν από τάς αξιωμανημονεύτους έσπερίδας του Μεδάν και έδοκίμασα βαθείαν συμπάθειαν διά τον συγγραφέα του «Καλού φίλου». Ο ά-νοικτός, χαρούμενος χαρακτήρ του με ήχημαλώ-τισεν. Ηγάπων τό ειλικρινές βλέμμα του όπερ έπροσηλούτο διαπεραστικόν, και ή όμιλία του με έμάγευε πλήρης καλωσύνης. Τό βιβλίον του κ. *Thomas* μ' έλαμε νά ζήσω δι' όλίγας στιγ-μάς πλησίον του Διδασκάλου τον όποϊον τόσον έλάτρευα και όστις τόσον μ' έβοήθησε διά των συμβουλών του. Θα ένθυμούμαι πάντοτε τους ένθαρρυντικούς του λόγους: «Έργάζου, μου έ-λεγε, διότι κάτι καλόν ύπάρχει μέσα σου, μη άφήσης νά σε άποθαρρύνουν, ελθεαι νέος και ή κριτική είναι μία γρηά όπου θέλει νά την κο-λακεύει κανείς όταν δέν ήμπορεί νά την δεσπό-ζη». Ηδυνάμην διά μακρών νά όμιλήσω περι του Μωπασσάν, αλλά ή άνάμνησίς του μένει άκόμη ζωηρά εις τό πνεύμά μου.

Η κυρία *Liane de Rougy* περι τῆς όποιάς τόσος λόγος έγένητο, άνηγγέλη δέ και ο γα-μος της όστις κατόπιν διεφύεσθη, έδημοσίευσε τό μυθιστόρημα *Uvee Lester*. Τῆς συγγραφείας ταύτης έγνώριζα τό έργον «Σαρκικός έρωσ», δη-μοσιευθέν εις τάς εκδόσεις τῆς «*Plume*», τό όποϊον χωρίς νά είναι περίφημον δέν ήτο άσχη-μον· έν τούτοις δέν έπιθυμώ νά έμβαθύνω εις την θεωρίαν του. Όσον άφορᾷ την «*Uvee Lester*» είναι μία μελέτη απλή και ώραία, έχει δέ ως υπόθεσιν μίαν νεαράν αμερικανίδα ήτις έ-ξυπνᾷ εις τό αισθημα τῆς ζωῆς. Η συγγρα-φεύς προητοίμασεν τεχνηέντως τό ζύπνημα τούτο.

Άναφέρω πρός τούτοις: *Le Replus Vert* υπό Μαυρικίου δέ Βκλέφ. *L' Esclavage* του *Mary Floran* *Le Divin moment* του *O. Ancor*. *Printemps* του *Georges D'Esparbes*. περι των όποιων θα γράψω εις προσεχῆ άντα-πόκρισιν.

Παρίσιοι

ARY RENÉ D'YVERMONT

ΣΚΕΥΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΝΑΝ

Η Παρισινή «*Matin*» άνεκάλυψε μερικά ψήγματα του πνευματικού χρυσού, τον όποϊον άφήκεν ο *Penan*. Είναι μία στήλη άνεκδότων σκέψεων του μεγάλου οικ-τιμιστού, έν των όποϊων μεταφέρωμεν τινάς.

** Οί μεγάλοι άνδρες τῆς ιστορίας σπανίως ύπήρξαν και μεγάλα πνεύματα.

** Τα όνειρα εξάπτουν την σκέψιν τῆς ή-μέρας. Είναι άληθείς σύμβουλοι του ανθρώπου εις μερικάς στιγμάς. Αί καλλίτεροι σκέψεις έρ-χονται έν όνειρω.

** Καρδιά συντηρημένη αξίζει περισσότερον από θυσίαν.

** Τό εργάζεσθαι αναπαύει.

** Άγαπώμεν τον τόπον όπου ύπήρξαμεν πτωχοί.

** Ο πιστεύων εις την άθανασίαν τῆς ψυ-χῆς θα είνε πάντοτε άνώτερος του μη πιστεύοντος.

** Τό άνηθικώτερον δόγμα είνε ότι ή δυ-στυχία είνε τιμωρία.

ΟΛΥΜΠΙΑ ΔΑΜΑΣΚΟΥ

Εις τό δράμα «ο Πέτρος ο καυμένος».

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Τῷ 1910 θέλει διοργανωθῆ μεγάλη Διεθνῆς Έκθεσις μετά καλλιτεχνικόν τμήματος έν Βρυξέλλαις, εκλήθη δέ ύπως μετάσχῃ και ή Ελλάς.

Η προσοχή των αρχαιολόγων συγκεντρώνεται και αύτάς εις τάς άνασκαφάς τῆς Καμπανίας πρός εξερεθ-νησιν τῆς τοποθεσίας τῆς αρχαίας Κόμης. Αί άνασκαφαί αύται θα διαφωτίσουν την Ιστορίαν επί των αρχών του Έλληνικου πολιτισμοῦ έν τῇ μεσημβρινῇ Ιταλίᾳ.

Αί γερόμεναι εσχάτως άνασκαφαί έφερον εις φώς, τά τείχη τῆς Άκροπόλεως και τά ερείπια του άμφιθεάτρου και του ναοῦ Απόλλωνος, άνάγνωρα παριστάνον τον Σειληνόν και άγγελία τῆς παναρχαίας εποχῆς. Αί άνασκα-φαι θα εξακολουθήσουν.

Διορίσθη έφορος των έν Δελφοίς αρχαιοτήτων ο κ. Α. Κεραμόπουλος ή έποπτεία δέ των έν Μισισρά έργα-σιών διά τῆς Βυζαντινῆς αρχαιότητος άνετέθη εις τον κ. Α. Άδαμαντίου.

Έν Βιζόνη τῆς Γαλλίας άνεκαλύφθη άκέραιος λίθινος βωμός εις την Κυβέλην. Φέρει επί τῆς μιᾶς προσώψεως έπιγραφήν «τῇ μεγάλῃ Μητρί των θεών». Επί των λοιπών τριῶν πλευρῶν είναι εστημένοι ή προτομή τῆς θεᾶς, εις νεαρός ταῦρος με ώραϊοτάτην κεφαλήν, τό μέ-τωπον τῆς όποιας περιβάλλεται διά θνυσιαστικόν ζώνης και κεφαλή αλόκερω. Εις την ατήν θεσιν άνεκαλύφθη-σαν έπιτύμβιος όβελισκος, ψηφιδωτά, έτέρα μαρμαρίνη άνδρική ή θεοτήτις τινος προτομή, νομισματα και διά-φορα τεμάχια κεραμοειδῆς ών τά πλείστα φέρουσι ση-

ματα άγγειοπλαστών γερόμενα διά σφραγίδων σάδαμου ά-ναφερόμενων.

Εις την ιδιωτικήν έκθεσιν του κ. Μποκατοιάμπη έπω-λήθησαν 12 έργα, έν των όποϊων τά πλείστα ήγήρασαν οί κ.κ. Κριτοειλής και Σταίικος.

Ο κ. Δαιρπελδ συνέπληρωσε την 25την όδα τῆς έν Ελλάδι αρχαιολογικῆς δράσεώς του. Κατά τό διάστημα αυτό ο διαπρεπῆς αρχαιολόγος πλείστα αρχαιολογικά κει-μήλια έφερε διά των άνασκαφῶν εις φώς, πολλά σκοτεινά σημεῖα διεσαφήμισε και πολλά κακώς κείμενα διηρθώθησε.

Εις την προσεχῆ ετησίαν έαρινήν διεθνή Καλλιτεχνι-κήν Έκθεσιν τῆς Βενετίας θα εκθέσῃ τέσσαρες τοπο-γραφίας ή βασιλίσσα τῆς Ιταλίας Έλένη, ήτις διακρίνε-διά τό ζωγραφικόν της τάλαντον. Προς τούτο εργάζεται υπό την οδηγίαν του ζωγράφου κ. Κασάρο.

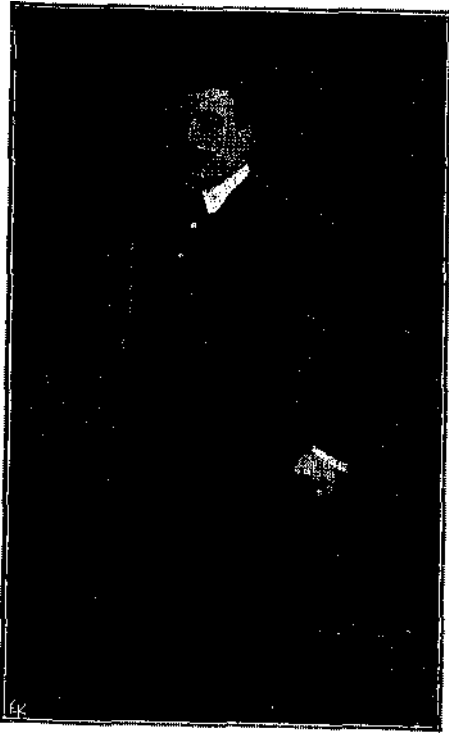
Έν Μιλάνω ήτοκτόνησεν έν ηλικία 47 ετών ο Ιτα-λός ζωγράφος Άλκάρδος Βίλλα. Ητο γαμβρός του άσι-μνηστου φιλέλληρος βουλευτοῦ Καβαλόττη διεκρίνετο διά τό εδθμον του χαρακτήρος του διήγε βιον πολυδά-πανον, ειχε δέ φήμην άριστου ζωγράφου.

Η Δημοσιική Έπιτροπή Άλεξανδρείας σκέπτεται νά προσβῆ εις την άνίγεσιν άνδριάντος του Μεγάλου Άλε-ξάνδρου κατά την είσοδον του λιμένος. Εις Γερμανός προσέφερεν ήδη ύπερ του σκοποῦ 500 λίρας.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

Οι κληρονόμοι θάν έδωρήσαντο εις την Έθν. Βιβλιοθήκην ολόκληρον συλλογήν Πατριωτικών επί μνημοσύνης γραμμάτων μετά μολυβδοβούλων, ως και συλλογήν ιστορικών έγγραφων.

* Έξεδόθη έξόχως πολυτελές τό «Λεύκωμα των Ολυμπιακών αγώνων τοῦ 1906» υπό τοῦ συναδέλφου κ. Π. Σαββίδου. Είπε μία αναπαράστασις των ἀλημονήτων εκείνων ημερῶν, αὐτις απέτελεσαν ἔθνικὴν δόξαν. Είπε συντεταγμένον ἐπὶ τῆ βάσει τῶν ἐπισημῶν ἀνακοινώσεων τῆς ἐπιτροπῆς, αἱ δὲ εἰκόνες περὶ τὰς 250 ἀπερόχως καλλιτεχνικαί, ἀναπαριστοῦσι διὰ τὰ ἕξια μνείας γεγονότα καὶ ἀγωνίσματα καὶ πρόσωπα τῆς Ὀλυμπιάδος.

Τὸ ὅλον ἔργον ἀποτελεῖ γεγονός μεγάλης ἐκδοτικῆς ἐπιτυχίας.

Ο κ. Σαββίδης εἰδικῶς ἀσχολήθηκε εἰς τὸν ἀθλητικόν, κατέχων δὲ πλέον ἢ ἐπαρκῶς τὸ δημοσιογραφικὸν τάλαντον, ἦτο ὁ μόνος ἀρμόδιος διὰ τοιαύτην ἐργασίαν, ἦτις καὶ γνώσις ἀπῆται καὶ φιλοκαλίαν.

* Ἐν τῇ Γερμανικῇ ἀρχ. σχολῇ ὁμίλησε κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐνταῦθα Αὐστριακοῦ Ἰνστιτούτου κ. Έβερδέν περὶ τοῦ θανόντος ἀρχαιολόγου ἐν Βιέννῃ Ὀθωνῶς Βένδορφ. Ὁ Βένδορφ ἦτο ὁ ἀνακαλύψας τὸ περίφημον ἀγαλμα τῆς Νίκης τῆς Σαμοθράκης ὅπερ κοσμεῖ τὸ Λοῦβρον, διενήργησε δὲ πλείστας ἀνασκαφὰς ἐν Ἑλλάδι καὶ Μικρῇ Ἀσίᾳ, ἰδίως δ' ἐν Ἐφέσῳ.

* Ο κ. Λαϊοφειδὸς ὁμίλησε περὶ νέων ἀνασκαφῶν ἐν Λευκάδι — Ἰθάκῃ. Ἀπέφερον ἔτι συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ γεωγραφικὸν ζήτημα τῆς Λευκάδος ὡς Ὀμηρικῆς Ἰθάκης ὁ γεωλόγος Φίλιππος. Περιέγραψε τὰς εἰς Νυδρὶ τῆς Λευκάδος ἀνασκαφὰς, ἐνθα εὗρε τελεῖα προϊστορικὰ καὶ ἄλλα εὑρήματα, ὡς καὶ εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου, ἐνθα εὗρε Λαυρικὸν νάον. Ἐπίσης ὁμίλησαν ὁ φων Σάλλης περὶ Ἀττικῶν ἐπιγραφῶν ἀγγείων, καὶ ὁ κ. Κάρο περὶ ἐναετιῶν παραστάσεων τοῦ Παρθενῶνος.

* Ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις ὁ Αἰμιλίος Βουνοπούς, τελευταῖος γόνος τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Ἑλληνιστῶν οὐ-

φῶν, οἵτινες ἤκμασαν κατὰ τὴν τελευταίαν ἑκατονταετηρίδα. Ὁ θεῖος του Ἰωάννης (1775—1844) εἶπε ὁ συγγραφεὺς τῆς περιφημοῦ Ἑλληνικῆς γραμματικῆς (1814), ὁ δὲ ἐξάδελφός του Εὐγένιος (1801—1852) ὁ ἐνδοξος ἀισανολόγος. Ὁ Αἰμιλῖος Βουνοπούς γεννηθεὶς τῷ 1821 ἐπῆρξε βαθὺς ἑλληριστὴς καὶ ἀισανολόγος. Εἶπε ὁ συγγραφεὺς τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλ. φιλολογίας (1869) ἦτις ἔταμε νέας ὁδοὺς. Τῷ 1877 ἐξέδωκε σύγγραμμα περὶ τῆς Πόλεως καὶ Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὰς διαφόρους περιόδους. Ἐπὶ ὀκταετίας (1767—1875) διετέλεσε διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς ἀρχαιολ. σχολῆς, ἐνεργήσας διαφόρους ἀνασκαφὰς, εὐτύχησας ἢ ἀνεύρησας πρὸς τοὺς ἀλλοῖς τὴν ἀρχαίαν κληρονομίαν, τὰς βαθμίδας τῆς ἀνάσσει τοῦ Πανός εἰς τὴν Ἀκρόπολιν κλπ. Διετέλεσε ἐπὶ μακρὸν συνεργάτης τῆς Ἐπιθεωρητικῆς τῶν δύο κόσμων. Τῷ 1878 διορίσθη ἐπίτιμος διευθυντὴς τῆς Γαλλ. σχολῆς Ἀθηναίων. Τὸ τελευταῖον του ἔργον πρὸ εἰκοσαετίας γραφέν, εἶναι τὰ «Θετικὰ στοιχεῖα τῆς φιλοσοφίας».

* Εἰς ἐν πεντηκτὸν δωμάτιον τοῦ Πέραν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπέθανε τὴν 31 Δεκεμβρίου ὁ γνωστὸς ποιητὴς Ἰωάννης Ἰωαννίδης Βοσποριτὴς. Ἦτο ἐκ τῶν κρατίστων ἐργατῶν τοῦ πνεύματος, ἀλλ' ἀτυχῶς ὁ ἀγὼν τῆς βιοπάλης τὸν ἔσυρε θύμα τῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν. Ἐγραψε ἀρκετὰ καλοὺς στίχους, ἡ «Πινακοθήκη» δὲ ἔχει εἰς προηγουμένους τόμους δημοσιεῖσιν τὰ καλλίτερα τῶν ποιημάτων του. Ἐξέδιδεν ἄλλοτε τὸν «Παιδικὸν κόσμον». Λιγὴν ἔχει ἐκδώσει τὰ «Πρωϊνά». Ἦτο ἡλικίαν 40 ἐτῶν, ἦτο δὲ τύπος φιλησθῶν καὶ ἀγαθοῦ ἀνθρώπου. Ἐπὶ τοῦ σοφοῦ του κατετέθησαν ἀρκετοὶ στέφανοι, λόγους δ' ἐξεφώνησαν οἱ ποιηταὶ Ἁγ. Σημηριώτης καὶ Σ. Κωνσταντινίδης.

* Ἐπὶ τῆς Ἱερᾶς ὁδοῦ τῶν Ἀθηναίων, ἐργάται ἀνασκάπτοντες εὗρον τυχαίως στήλην ἀρχαίαν ἐπιτύρανον.

* Κατὰ ἠγγέλθῃ ἐξ Ὀδησοῦ ὁ κ. Γεργ. Μαρασλῆς ἔδωρήσαντο εἰς τὴν Ἐθνικὴν Πινακοθήκην δώδεκα πολυτίμους εἰκόνας καὶ ἀρκετὰ σχεδιάσματα διασημῶν ζωγράφων.

* Κατὰ τὸ ἔτος 1907 ἀπεφασίσθη ὅπως ἰδρυθῶν Ἀρχαιολογικὴ Μουσεῖα ἐν Λαρίσσει, ἐν Ἀλμυρῷ καὶ Τυρνάβῳ ὅπως περιλάβουν τὰς Θεσσαλικὰς ἀρχαιότητας. Θὰ γίνων δὲ ἀνασκαφαὶ ἐν Φεραίς, ἐν Ἀλμυρῷ καὶ ἐν Ἀργολαστῇ τοῦ Πηλίου.

* Ο κ. Δήμαρχος Ἀθηναίων προέτεινε εἰς τὸ Δημοτ. συμβούλιον ὅπως ἀγορασθῇ ὁ «Συλοδοκῆσις» τοῦ γλύπτου κ. Φιλιππίου καὶ ἰδρυθῇ εἰς ἓνα τῶν πλατειῶν τῆς πόλεως.

* Νέα σπονδαὶ καλλιτεχνικὰ ἀποκτήματα τοῦ Μουσείου τῆς Νέας Ὑόρκης ἀγγέλλουν αἱ ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες. Τὰ ἀντικείμενα, τὰ ἀναγόμενα εἰς τὴν ἑλληνικὴν τέχνην, ἀγορασθέντα δι' ἀδελφότητος θαλάσσης, εἶνε τὰ ἑξῆς: 1). Πολλὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἀγγεῖα, ἕριστα διατηρούμενα. 2). Διάφορα χαλκὰ ἀγαλμάτια τῆς ἀκμῆς τῆς τέχνης. 3). Ἑλληνικὸν κάτοπτρον τῶν πρώτων χρόνων τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος, θαυμαστός ἐπεξεργασίας. 4). Ἀμφορεύς ἐξ Ἀθηναίων, ἀρχαῖκῆς τέχνης. 5). Καλὴ ἔδρα τοῦ Ε' π. Χ. αἰῶνος.

* Ἐν Φλωρεντίᾳ ἐκδόθη ἐν τῷ χαρτίῳ Κάλλα ἐπὶ τοῦ Σικελοῦ γλύπτου Τζεντακάστα ἀρχαῖα ἀγαλματῶν ἑνὸς ἄλλοτε προέδρου τῆς Ἀμερικῆς Μαντλίντ, ὅπως δέκα ποδῶν. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο παρηγγέλλθη ὑπὸ τῆς πόλεως Σομφερίλλ τῆς Νέας Ἱερσῆς, ἀνακοινεῖται δὲ ὡς ἀριστοτέλεσμα.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βιβλιοθήκη Μαρασλῆ. 346 — 356. ὁ Σύνδεσμος τῆς Εἰρήνης ὑπὸ Νοβίκωφ. Μετάφρασις Γ. Καραβία.

Λεψίους. Γεωλογία τῆς Ἀττικῆς. Μετάφρασις Γ. Βουνοῦκα, μετὰ 29 σχημάτων, 14 πινάκων καὶ χάρτων.

Μιχαὴλ τοῦ Γλαυκά. Εἰς τὰς ἀπορίας τῆς Θείας Γραφῆς κεφάλαια, ἐκδιδόμενα ὑπὸ Σωφροῦνιου Εὐστρατιάδου. Τόμ. Α'.

* Ὑπὸ τοῦ φιλοπροσόδου βιβλιοπώλου κ. Ἰ. Σιδέρη ἐξεδόθη ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτων Λεύκωμα τῆς πόλεως Ἀθηναίων, περιλαμβάνον σειρὰν εἰκόνων τῶν σπονδαιοτέρων ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μνημείων τῶν Ἀθηναίων. Εἶπε μία ὡραία ἀνάμνησις διὰ τοὺς ξένους. Πωλεῖται παρὰ τῷ ἐκδότῃ, ἐν τῇ ὁδῷ Ἐρμού.

* Ὁρατίου Τὸ περὶ Ποιντικῆς, ἐπιμελεῖα Ν. Λιβαδά, τελειοποιεῖται τῆς φιλολογίας. Ἐν Κερκύρα. Μετάφρασις, μετὰ προλεγόμενων. Εἶπε, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἡ πρώτη εἰς Ἑλλ. γλώσσαν μετάφρασις τοῦ ἀριστοτελεῖματος τοῦ Λατίνου ποιητοῦ. Ἀποδίδει πιστῶς τὸ νόημα, κατὰρθωσεν δὲ ὁ νεαρὸς μεταφραστὴς τὰ ἐπιτύχη εἰς ἔργον, ὅπερ τυγχάνει δυσχεροτάτου.

Πατραϊκὸν ἡμερολόγιον. Ἐκτὸς Α'. Ὑπὸ Ν. Μπενάκη, δημοσιογράφου ἐν Πάτραις.

Μετὰ πολλὴν φιλοκαλίαν ἐξεδόθη ἐφέτος καὶ ἐν Πάτραις ἡμερολόγιον μὲ ἕλην λίσαν ἐπιμελεμένην καὶ σχετικῆν, κατὰ τὸ πλεῖστον, μετὰ τὴν Πελοποννησιακὴν πρωτεύουσιν. Ὁ ἐκδότης ὑπόσχεται τελειότερον ἔκδοσιν κατὰ τὸ προσεχὲς ἔτος καὶ δὲν ἐπάχρει ἀμφιβολία διὰ τὰ ἐπιτύχη.

Γ. Ἀντωνοπούλου Λόγοι περὶ τῆς κοινωνίας ὡς στοιχειώδους στρατιωτικοῦ παράγοντος. Ἐν Ἀθ. γαίς.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Πριγκίπισσα Σάξ—Μαίτιγγεν. — Ἡ μετὰ τοῦ συζύγου τῆς πρίγκηπος Βεργάρδου διαδόχου τοῦ Σάξ—Μαίτιγγεν παρσιπληθοῦσα ἐν Ἀθήναις πριγκίπισσα Καρόλotta εἶπε ἀδελφῇ τῆς Α. Β. Υ. τῆς πριγκίπισσας Σοφίας. Ἐν τῇ εἰκόνι, ἣν παραθέτομεν, φέρεται τὸ Ἐθνικὸν Ἑλληνικὸν ἔνδυμα, εἶνε δὲ εἰλημένη ἡ εἰκὼν ἐκ προσωπογραφίας, ἣν ἔκαμεν ὁ θ' ὀν μέγας ζωγράφος Λέμπαχ.

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Μ. Κ.—Μὰς ἐρωτᾶτε τίνα τρόπον νὰ μὲς ἀποστείλητε τὴν συνδρομὴν σας. Ἀποδοῦμεν μὲ τὴν ἐρώτησίν σας. Ὑπόχρει ἀπλούστερος, ἀσφαλτέστερος, ταχύτερος τρόπος ἀποστολῆς ἀπὸ τὴν ἐπιταγὴν, εἴτε τραπεζικὴν, εἴτε ταχυδρομικὴν; Εἶναι ἀκατανόητος καὶ περιεργὸς ἡ ἀδιαφορία καὶ τεμπελία τοῦ Ἑλληνοσυνδρομητοῦ, ὅστις ἀναμένει νὰ τοῦ πτυπῆσῃ ὁ εἰσπράκτωρ τὴν θύραν, νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ δις καὶ τρις πολλάκις, ἐνῶ δύνανται νὰ τ' ἀποφύγῃ διὰ αὐτὰ καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ περιοδικοῦ νὰ μὴ ζημιώσῃ, ἂν ἐκδώσῃ μίαν ἐπιταγὴν, ἡ ὅποια δὲν ἀπατεῖ περισσότερον χρόνον τῶν πέντε λεπτῶν. Ἄλλως

τε πὼς εἶναι δυνατόν εἰς τὴν Μασσάβαν λ. χ. ἡ εἰς τὰς πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἐπαρχίαις τῆς Ἑλλάδος ἡ ἔθνος ἀλλαγῶν, νὰ διατηροῦμεν ἀνταποκριτὰς δι' ἕνα ἢ δύο συνδρομητὰς τοὺς ἑστούς τυχοῦντες ἐκεῖ; Καὶ παραπονοῦνται καὶ ἐξαισθητικὰ διότι δὲν λαμβάνουν τὸ φύλλον τακτικὰ καὶ δὲν ἐννοοῦν δι' εἰς ἀδύνατος ἢ εἰσπραξίς τῆς συνδρομῆς των καὶ συνεπῶς ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλον, ἐὰν μόνον των δὲν στείλουν ἀπ' εἰσθίας τὰ χρήματα, ἀπὸ δι' ἡμᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ εἰσπράξωμεν κατ' ἄλλον τρόπον.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Πινακοθήκης» ἀπεφάσισεν ὅπως κατὰ τὸ ἀρχόμενον ἡδὴ ἔβδομον ἔτος ἐφαρμοσθῇ ἀπαρεγκλίτως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως τὸν δρον τῆς προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς. Πρὸς ἀπαλλαγὴν πάσης παρεξηγήσεως, δηλοῦμεν δι' ἀπὸ τῆς Μαρίου οὐδενὶ δ' ἀποσιαλῆ τὸ φύλλον, ἂν μὴ ἀποσιεῖλη τὴν συνδρομὴν τοῦ νέου ἔτους. Διὰ τοὺς συνδρομητὰς μὰς ἡ ἀποσιολῆ τῆς συνδρομῆς εἶνε εὐχεροτάτη, ἐνῶ ἡ καθυστέρησις αὐτῆς παρεμβάλλει ἡμῖν πολλὰς δυσχερείας καὶ ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς εἰσπράξεως καὶ ὡς πρὸς τὸν διακανονισμόν τῆς ἐν γένει διαχειρίσεως τοῦ φύλλον.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΗΣ «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

τοῦ λήξαντος ἔκτου ἔτους. Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τοιαῦτα, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσιν τὰ γραφεῖα μὰς. Ἐκαστον τιμᾶται δρ. δύο.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς Τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ εἰς χρυσὸν ἦτοι φρ. καὶ λίρας στεγνὰς ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῶς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληροῦνται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς δ' ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὄψεως (chéque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογητοῦ.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληροῦνται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι καταθέσεων

1 1/2	τοῖς 0/10 κατ' ἔτ. διὰ κατ. 6 μηνῶν
2	» 0/10 » » » 1 ἔτους
2 1/2	» 0/10 » » » 2 ἔτων
3	» 0/10 » » » 4 ἔτων
4	» 0/10 » » » 5 ἔτων

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐπιλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστί ἢ ἀνώνυμοι.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΕΙΟΝ Π' ΑΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΣΙΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐκομίσθησαν νέαι **ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΙ ΚΟΝΔΥΛΟ-
ΦΟΡΟΙ** ἐκ διαφόρων ἐργοντασίων (**FONTAIN PEN**).

Οἱ κονδυλοφόροι οὗτοι ἀπᾶς πληρούμενοι ἐπαρκῶσι
διὰ γραφῆν 2000 λέξεων.

ΔΕΛΤΑΡΙΑ ἑλληνικὰ ἐκδόσεως Πάλλη καὶ Κοτζίᾳ
ἐξαιρετὸν ποιότητος πωλοῦνται τὶ μαῦρα 5 λεπτ. ἕκαστον.

“ΣΦΥΡΑ”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ:) ΜΙΧ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ
(Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ

Δύο σελίδες πλήρεις γελοιογραφιῶν ἐπικαίρων.

“Υψη οὐμοριστική, φιλολογική
πολιτική, κοινωνική.

Συνδρομὴ δρ. 5. Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. 8.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης» ἔ-
ξαιρετικῶς γίνεται **ἔκπτωσις**, ἥτοι δρ. 3, προ-
πληρωτέα. Ἐξωτερικῷ φρ. 5.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. Σελ. 208. Δρ. 3.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Διηγήματα εἰ-
κονογραφημένα. Σελ. 184. Δρ. 2.

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ. Πεζὰ ποιήματα μετὰ χρω-
ματιστῶν εἰκόνων. Σελ. 184. Δρ. 3.

ΣΑΤΥΡΑΙ. Διηγήματα καὶ σκέψεις. Σελ. 64
Δρ. 2.

ΦΩΤΟΣΚΙΑΣΕΙΣ. Πεζὰ ποιήματα μετ' εἰκό-
νων. Σελ. 64. Δρ. 1.

ΣΕΛΙΔΕΣ. Διηγήματα. Σελ. 128. Δρ. 2.

ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ. Ἐντυπώσεις καὶ
σκέψεις. Σελ. 84. Δρ. 1.

Πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Ἐξεδόθησαν

“ΦΥΛΛΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ”

Ἐντυπώσεις καὶ σκέψεις

ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντὸς τῆς «Πινακοθήκης».

Τόμος κομψὸς ἐκ σελίδων 84.

Δραχμὴ μία

Τὰ “Φύλλα Ἡμερολογίου” διενεμη-
θησαν δωρεάν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς
τῆς “Πινακοθήκης”, ἐκδοθέντα ἀντὶ τοῦ τεύ-
χους τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου.

ἘΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ,

Διευθυντής: Ν. ΠΑΖΑΡΗΣ

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς ἐν Ἀθήναις

Γραφεῖα ὁδὸς Μητροπόλεως 28.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

ΤΟ “ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ”, πίναξ Ν. Γόζη. Φωτο-
τυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1. Ἐπὶ χονδροῦ χάρτου
δρ. 2.

“ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ”, δρᾶμα Φρ. Κοππέ, κατὰ μετάφρα-
σιν Ἀγίδος Θέρον. Τιμᾶται δρ. 1. Ἐπὶ Ὀλλανδικῷ
χάρτου δρ. 2.

ΤΟ “ΜΑΥΣΩΛΕΙΟΝ”, δρᾶμα Ν. Λάσκαρη καὶ Π.
Δημητρακοπούλου Δρ. 1.

ΤΟ “ΠΑΣΧΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ”, πίναξ Φοίξου Ἀρι-
στεῖας. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η “ΜΙΚΡΑ ΕΠΑΙΤΙΣ”, πίναξ L. Perrault. Φωτο-
τυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 1.

Η “ΑΙΩΡΑ”, Πίναξ Vigor. Φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα
Δρ. 1.

Ο “ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΥΜΦΗΣ”, Πίναξ
Roche-grosse. Φωτοτυπία. Δρ. 1.

Ο “ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ”, τριχρωμὸς
φωτοτυπία εἰς μέγα σχῆμα. Δρ. 2.

Ἐξεδόθη τὸ

“ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ,”

Ἐκ δώδεκα τυπογραφικῶν φύλλον

Ἐκδότης: Β ΤΖΑΡΑΒΕΛΑΣ

Τὸ «Μεσσηνιακὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ 1907
περιέχει πλείστα φρασιότατα φιλολογικὰ ἄρθρα
γενικοῦ ἑνδιαφέροντος, εἰκόνας καλλιτεχνικάς,
ποικίλας κλπ.

Τιμᾶται δρ. 2. Χρυσόδετον δρ. 3.

Διὰ τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς τῆς «Πινακοθήκης»
γίνεται ἐξαιρετικὴ ἑπιπτώσις μίας δραχμῆς. Ἦτοι 1
δρ. μόνον διὰ τὰ ἀπλόδετα καὶ 2 διὰ τὰ χρυσόδετα.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσωσι τὸ «Μεσσηνιακὸν
Ἡμερολόγιον» παρακαλοῦνται ν' ἀπευθυνθῶσιν ἡμῖν
ἐγκαίρως, διότι ὠρισμένος μόνον ἀριθμὸς ἀντιτύπων
διετέθη διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας.

ΤΟΜΟΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

Τοῦ Α' Β' Γ' Δ' καὶ Ε' ἔτους

εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας, τιμώμενοι οἱ
χρυσόδετοι δρ. 15, οἱ ἀπλόδετοι δρ. 12.

Διὰ τὸ ἐξωτερικόν, ἡ τιμὴ εἰς χρυσόν.

Ἐξεδόθησαν

ΝΥΧΤΕΣ

Διηγήματα καὶ εἰκόνας

ὑπὸ Εἰρήνης Ἀθηναίας

Τιμὴ 2 δραχμᾶς διὰ τὸ Ἐσωτερικόν

2 φρ. χρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν

Πωλεῖται παρ' αὐτῆς, ὁδὸς Χορμοβίτου 13.

ΕΙΡΗΝΗ Δ. ΣΚΛΑΒΟΥΝΟΥ

ΜΟΔΙΣΤΑ

(Ὁδὸς Πετρίτη 28.)